LO PEDRÍS

72
juliol 2018

www.lopedris.cat *Butlletí trimestral d'informació* VILAPLANA

LO PEDRÍS

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació

Josep M. Garcia
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Roser Queralt
Josep Huguet
Hilari Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Teresa Serra
Mei Salvat
Dolors Sentís

Correcció

Francesc Mariné
Jordi Serra
Carme Maigí

Portada: Josep M. Bové (Jobo)

www.lopedris.cat

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annex amb la revista aquest número:

*

LÀMINA FOTOTECA LO PEDRÍS Núm 54

Editorial

■ La redacció

Vilaplana sempre ha estat un poble de gent amb grans i variades inquietuds, ja siguin socials, esportives o culturals.

Des de fa molts anys gaudim d'un Grup de Teatre que contínuament es mou, es regenera i ens fa gaudir de moltes i bones estones.

El Grup de l'Alzina Rodona mai no està inactiu, però ara que arriba l'estiu tornen a agafar molta més força i protagonisme. S'han de preparar les noves colònies, i això no és una tasca menor, doncs ells se saben responsables dels nostres fills i nets.

El Grup de Joves, que amb la seva empenta, il·lusió i ganes de fer coses, ens encomanen als que ja no som tan joves, la seva força i il·lusió.

D'ençà que ha retornat l'escola al poble, l'AMPA no ha deixat de fer coses per tota la mainada.

I les Forasteres!!! El nom que han pres per la seva procedència no els fa justícia, doncs la seva implicació i treball amb el poble i per el poble no les deixa ser forasteres.

Per circumstàncies socials i polítiques ara també tenim un altre grup molt actiu i implicat amb Catalunya, fent una tasca d'informació i organització. Són els de l'ANC, els mateixos que, fa pocs dies, varen aconseguir reunir en un sopar informatiu, a unes 230 persones i a uns ponents d'un nivell intel·lectual i humà molt i molt alt.

Aquests actes fan que ens sentim molt orgullosos del nostre poble i de la seva gent i, des d'aquesta revista, encoratgem a tots els que treballen per Vilaplana a seguir-ho fent i a no defallir.

Molt de coratge i, sobretot, MOLTES GRÀCIES!!!!!.

■ ■ ■

Sumari

Editorial 2
Entrevista a **Germans Carles i Teodor Tost Cabré** ..... 3 - 5
Carta solidària 6
Qüestionari ..... 7 - 11
Història local **Grup de teatre de Vilaplana** (1a part) ..... 12 - 13
Opinió **Hipocresia contra la hipocresia** 14
La Mussara **Masos i cases del terme de la Mussara** ..... 15 - 17
Literatura ***Han entrat a casa*** 18
LO PEDRÍS pel món 19
ESCOLA CINGLE ROIG ..... 19 - 23
Activitats **AMPA SANT JORDI** ..... 24 - 25
Arquitectura eficient **ENERGIES RENOVABLES** ..... 26 - 27
Notícies 28
Vilaplana RID **Vilaplana solidària** ..... 29 - 31
Salut natural **ELS ORDRES DE L'AMOR** ..... 32 - 33
Literatura ..... 34 - 35
Esport i lleure 36
Cuinetes 37
Literatura culinaria 38
Passatemps 39

Entrevista a

Els germans Carles i Teodor Tost Cabré

■ Pep Mestre i Pitxí

És possible reformular la interpretació popular del "Tanto monta..." , posar-li cares i fets, i no pensar en el Doro i el Carles?

Sigui com sigui, amb aquesta entrevista hem intentat mostrar l'altra cara de la moneda; I a fe que ho hem aconseguit!

Aquest parell de personatges que sovint ens resulten indescriptibles, que apareixen de sobte, a tot arreu (o gairebé) i que s'hi queden i que sempre en deixen marca, s'han obert a opinar sobre la dedicació als altres i a allò què t'agrada o t'omple "... mirant de potenciar, sumar o beneficiar, sense perjudicar ningú..."

Les capacitats que puguem tenir per identificar els trets pels quals en puguem fer un mínim retrat, una idea o caracterització se'n van en orris quan veiem les piles infinites d'informació a analitzar! Però no ens hem arronsat! I una vegada en ple vol de cap a la piscina hem acabat comprovant que, a mesura que ha anat passant el temps, hem anat adonant-nos una mica més clarament de què mou la maquinària que els determina a ser com són.

Han estat molts anys de comeses, entrega, compromís i devoció. I, és clar, amb el protagonisme sempre ve aliat el punt de vista i el judici particular dels que som a l'altra banda. Espero que després d'aquesta entrevista es netegin i endrecin totes o moltes de les opinions gratuïtes que no s'adeien del tot a la realitat (jo me'n poso al capdavant!) Ben cert és que el motllo es va trencar després del naixement de la bessonada!

1. Sempre us hem vist ajudant, assistint, col·laborant, muntant, opinant... en infinitat d'esdeveniments que s'han anat organitzant al poble. Què representa per vosaltres el fet de la col·laboració?

Una forma de vida. Entenem que vivim en una comunitat que té unes necessitats, aquestes es poden cobrir pagant o bé amb les aportacions altruistes dels membres de la comunitat. Doncs bé, som partidaris de fer tot allò que podem fer nosaltres, això ens permet invertir els diners de la comunitat en altres necessitats que no podem re-

soldre per nosaltres mateixos.

Procurem analitzar les coses des de diferents punts de vista per tal de potenciar i beneficiar allò que creiem que és millor, sense perjudicar ningú, i mirar com podem sumar-hi el màxim de gent possible. Tenim la virtut o el defecte de ser persistents en allò que creiem tenir clar, i ho defensem.

2. És evident que sense aquesta col·laboració moltes coses que es fan a Vilaplana no reeixirien ni lluirien com ho fan. Creieu que és necessària aquesta participació perquè les coses surtin millor? O potser cal remunerar-la d'alguna manera?

Aportem modestament el que està a les nostres mans, així ens ho han ensenyat, tant a casa com fora. Hi ha molta gent a la nostra comunitat que hi participa, i no n'esperen res a canvi, petits gestos que passen desapercebuts per molts. Si ets capaç d'analitzar el perquè de les coses, per què passen, com funcionen, quines sinèrgies es generen, què fa cadascú en les coses quotidianes, resulta molt fàcil aportar quelcom a la comunitat on vius. I si tots/es contribuïm en alguna cosa, segur que la comunitat millorarà moltíssim.

Aquestes aportacions personals per nosaltres són gratificants per elles mateixes, no esperem cap reconeixement públic ni cap remuneració. Tot i això sempre està bé que qui més qui menys aporti el seu granet de sorra.

3. Generacions anteriors van aconseguir fites molt grans amb aportacions personals de l'índole que estem parlant. Creieu que hem d'exigir aquesta col·laboració tal com es feia abans? O creieu que és millor que la iniciativa surti d'un mateix?

Exigir? A qui? Amb quin dret? La pregunta que ens hem de fer és: Estic disposat/da a pagar-ho? Per nosaltres NO, aquestes coses no es poden exigir, tampoc es poden pagar, perquè si hem de pagar totes les aportacions que fan molts membres de la comunitat, no ens ho podem permetre. Per tant, és d'esperar i d'agrair, ensenyar als teus aquests valors de viure en comunitat, d'ajudar-nos els uns als altres, perquè el dia que necessitis que et donin un cop de mà hi hagi qui te'l doni.

Ens sembla molt egoista pensar que avui podem aconseguir el que vulguem pagant; és més bonic, i comporta més satisfacció poder fer el que està a les nostres mans.

> ***"El temps el traiem de no seure al sofà mirant la televisió, de no fer esport, de no estar-nos més temps del necessari davant l'ordinador..."***

4. De totes aquestes comeses, què és el més difícil que heu fet.

Segurament el més difícil és que la gent entengui que el que fem és voluntari, i que per tant tampoc ens pots exigir més enllà del nostre compromís personal, capacitat...

L'altre cosa difícil és fer entendre que un cop acabat un acte, una festa, una obra... queda la feina de recollir i endreçar les coses. Feina que també cal fer i forma part de l'organització de qualsevol cosa i, que en moltes ocasions, aquestes es queden per a un grup reduït de gent.

5. Per cert, no us hem vist mai jugar a futbol-sala ni fent teatre, no obstant, durant molts anys vau ser els que més hores participaven a les 24 h i heu estat rere l'escenari molts anys! Quin record i vivències en teniu?

Amb els anys, i per temes socials o professionals hem coincidit amb alguns d'aquells joves que pujaven a jugar les primeres 24h, i te n'adones, 25 -30 anys més tard, que se'n recorden que nosaltres érem allí, aquells dos nens que passaven la nit en vetlla i ajudaven a fer les actes, anar a buscar pilotes, dur aigua als jugadors... i permetíem, d'aquesta manera, que aquells que les organitzaven poguessin estar més descansats i alliberats per poder jugar aquelles 24h.

Pel que fa al teatre, alguna cosa hem fet de petits, pastorets, passió... aquelles coses de l'època, però sempre papers secundaris (moltes vegades necessaris). Tot i amb això, des del darrera, són molts els records que et queden, són moltes les bones estones passades, molts els coneixements apresos. També algun disgust, per què no dir-ho, però principalment gaudim molt de les estones compartides, dels riures, del participar de la feina en equip, aprenem coses que després ens serveixen en la vida quotidiana, hem tocat temes de decoració, electricitat, organització, gestió, hem debatut i hem conviscut amb una part de la comunitat, que altrament no ho hauríem fet, ens ha permès conèixer gent d'altres pobles, gent nouvinguda que els ha ajudat a integrar-se en la comunitat...

6. Què representa l'Aplec de la Mussara i el Mussart, des del punt de vista cultural i quina relació hi teniu. Els dos representen Cultura enmig de la Natura, una combinació espectacular. Generar activitats culturals, en un format esplèndid, en una part molt important del nostre terme, La Mussara, l'apropament de la nostra comunitat i donar a conèixer o convidar a pujar a la Mussara gent que potser no ho faria. On nosaltres només hi hem

VIALMA SAT
Esclofolladora d'avellanes
Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

Genís Torres Aymamí, S.L.
CONSTRUCCIONS I OBRES
Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

aportat el nostre granet de sorra.

7. Com a persones que us relacioneu amb l'agricultura, quina seria la vostra proposta per millorar aquest sector que sembla que hagi caigut en una crisi profunda.

Un canvi de política agrària no aniria gens malament, pensant en les persones que realment intenten viure d'aquesta feina, i no només pensant en les noves incorporacions i les grans empreses que últimament inverteixen en el sector agrari. Una agricultura de territori més justa i equilibrada que fixi més gent als pobles.

8. Quina opinió teniu sobre la Cooperativa de Vilaplana i quines funcions haurien de tenir entre la pagesia local i o el conjunt del poble.

La comercialització, cooperació, treball en equip, qualitat, gestió... Tenim un producte de qualitat, i seria interessant millorar-ne la comercialització al detall, per la qual cosa cal invertir en màrqueting.

Entenem que la cooperativa ha de ser la continuació de l'explotació agrària, i per definició hauria de permetre assolir conjuntament objectius comuns mes enllà de l'explotació pròpia. Cada soci hauria d'aportar els seus coneixements per tal d'ajudar al company, un pot ser molt bon agricultor, i un altre ser un gran gestor. Per aconseguir que tot això funcioni, el més important és el debat de fons, que no és altre que saber a què està disposat cada company/a, el respecte a les seva manera de fer, destinar el temps necessari a buscar com millor es poden fer les coses, conèixer els riscos, i que tota l'organització generi confiança.

Segurament en el moment en què es tenen treballadors, que són necessaris, la tendència natural a acomodar-nos en fa perdre part de l'esperit cooperatiu.

9. Amb tot, i ara que esteu més centrats en àmbits molt més amplis del nostre poble, com poden ser el Casal Vilaplanenc o l'Ajuntament, què hi trobeu a faltar a Vilaplana? Què creieu que li sobra? Com us agradaria que fos?

Carles: Quan em pregunten on visc, sempre responc el mateix: Al llarg del curs escolar, dormo a Vila-seca, però visc a Vilaplana. Molts s'estranyen de la resposta i l'explicació és molt senzilla, el 80% de la meva vida social és a Vilaplana, si cal pujo i baixo el dia que sigui. En conec uns quants que dormen a Vilaplana i viuen a Reus. La pregunta és: què els fa falta a aquells que viuen fora vila?

En un poble no hi sobra mai res ni ningú.

Ens agradaria que fos com els vilaplanencs/ques vulguem que sigui. Que utilitzem, compartim, integrem, i sapiguem gaudir de les magnífiques installacions que té el poble, de l'entorn i amb la visió de futur necessària per no perdre el marc de convivència que tenim.

10. Quina opinió teniu sobre la revista *Lo Pedrís*?

Valorem molt el format i l'esforç que feu tot l'equip per tal que arribi trimestralment a casa, i som conscients de les dificultats que teniu per rebre les collaboracions necessàries per fer una revista amb un bon contingut i que resulti interessant als lectors. Per això, aprofitem l'ocasió per tal d'animar aquelles persones que podrien aportar les seves vivències o coneixements perquè ho facin.

11. Per cert, d'on traieu el temps per ser a tot arreu?

De no seure al sofà mirant la televisió, de no fer esport, de no estar-nos més temps del necessari davant l'ordinador, d'organitzar-nos... de llevar-nos ben d'hora, i de la paciència de les nostres famílies.

■ ■ ■

CASAL Vilaplanenc

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Mercedes-Benz

Autolica

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra. Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel. 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

Carta de solidaritat pels presos polítics d'Ernest Benach

Escric aquestes paraules al tren de tornada cap a casa i, sincerament, estic fotut i trist. Hem visitat la presidenta Carme Forcadell i hem pogut saludar la consellera Dolors Bassa. És ben cert allò que expliquen moltes de les persones que visiten presos i preses que són elles que t'acaben animant. I és cert que la Carme i la Dolors sembla que estan millor, tot i que aquesta expressió dins d'una presó em sembla una autèntica quimera. La Carme estava contenta pel nou govern, per la paritat a Conselleries i Secretaries Generals i per haver fet fora el PP del govern d'Espanya. Ara, també és cert que esperances d'un futur millor de manera immediata, més aviat poques.

No viuen la realitat però són més realistes que tots nosaltres junts. La presó és sòrdida, trista, gris,... i això no es pot disfressar de cap manera. En 8 m2 has de conviure amb una dutxa, un lavabo, un vàter, una taula d'obra, una llitera,... i un centímetre de cel, només un centímetre escàs de cel. Barrots, portes de ferro i un aïllament inhumà. Setze hores al dia han de passar en aquests 8 metres,... I sí, malgrat que he vist la Carme i la Dolors més animades surto trist, fotut i emprenyat. Penso en el seu suposat delicte i encara m'emprenyo més. Quanta injustícia i quanta barbaritat acumulades. Penso en la Carme i la Dolors ara que les hem deixat lluny de casa, privades de les coses més essencials, les persones que estimes i la llibertat. I també penso en l'Oriol, el Quim, els Jordis, el Raül, el Jordi i el Carles, i en tots i totes els que són a l'exili... i se'm torna a trencar el cor. Ahir a la presa de possessió del nou govern, el Bernat, el marit de la Carme, ens deia que no les oblidéssim. Mai les podrem oblidar Bernat, mai. I hem de fer el possible i l'impossible per a què aquest malson s'acabi d'una vegada per totes. Hem intentat fer arribar a la Carme i la Dolors l'estima de tanta i tanta gent i elles ho saben i se senten estimades. La República ens portarà la llibertat i no podem defallir en cap moment, l'objectiu cada dia que passa és més viu. Però també hem de donar prioritat en treure tota aquesta gent de la presó. Per justícia, per dignitat, per simple humanitat. La nostra lluita té diverses cares, i totes són importants, i totes van molt lligades."

Ernest Benach

Juny 2018

Qüestionari

1- Com creus que afectarà als nostres presos polítics i exiliats la política del nou govern socialista de l'Estat Espanyol?

2- Com penses que s'hauria de donar més visibilitat, credibilitat i redit polític fora de Catalunya a la constant repressió democràtica, la pèrdua de llibertat d'expressió i la vulneració de drets humans fonamentals amb que estan actuant impunement les forces governamentals de l'Estat?

3- Quines fórmules proposes per eixamplar les bases solidàries que ja tenim, més enllà dels que ja estan convençuts, i que podrien veure la situació política actual com quelcom injust que s'ha de canviar?

Jordi Perelló

1.— La veritat és que no tinc cap esperança que ens serveixi de res. Jo crec que la cosa seguirà igual. Si canvia la situació pels nostres polítics empresonats, vindrà per part d'Europa, no pas pels que tenim aquí, No hi confio gens.

2.— Bé, seguin com fins ara. Ho estem fent molt bé i ho estan fent molt bé els polítics que estan allà, Puigdemont i companyia.

Crec que hem de seguir així. Que nosaltres estem guanyant, precisament per la feina que s'està fent de cara en fora.

3.— D'això se'n parla molt i això ho veig difícil. Però clar, és la meva opinió. Ho veig molt difícil. Crec que som els que som, que en guanyarem potser alguns, però veig la cosa complicada. Ens hem posicionat molt tots al nostre lloc. Crec que estem bastant comptats.

Des del meu punt de vista de mecànic, que no tinc les estadístiques, ho veig difícil.

Àngels Ollé

1.— Mira, tot canvi penso que és una esperança, però... tan sols és una esperança. Per tant hem de confiar que hi haurà algun canvi, però...

2.— Exactament no sé com s'hauria de donar més visibilitat. Tot i així, valoro molt els nostres representats polítics que van marxar a fora. Perquè penso que ells han donant visibilitat a tot el procés català a Europa i al món. Per tant, jo aconsellaria a tots aquells que se sentin en perill d'anar a la presó que marxin fora. I llavors des de l'estranger que diguin què està realment passant a Catalunya. Penso que és l'única manera de poder tenir veu a fora i tenir prou ressò a nivell internacional.

3.— Els que no estan convençuts, a mi em sap greu de dir-ho, però penso que haurien de fer una mica més de reflexió sobre la història d'aquest país i de com han anat les coses, sobretot l'últim segle, i veure com està responent ara l'estat espanyol amb unes demandes que són només de tenir de veu perquè només demanaven ser escoltats. I em sembla que només amb una petita reflexió sobre això, molta gent potser entendria perquè nosaltres estem com estem. El que sí és cert és que amb això s'hi barregen sentiments i contra els sentiments poca cosa hi tenim a fer. Perquè els sentiments, a vegades, van més enllà de la raó. I no vull creure que a molta gent que avui no està al nostre costat, gent d'aquí i de fora, els manin més els sentiments que la raó.

Mariona Quadrada

1.— El govern d'Espanya farà veure que els vol acostar, hi posarà impediments. Si venen cap aquí hi haurà mobilitzacions constants i això no els convé, haurem d'esperar més fins que, sense reconèixer-ho, acceptin que són presos polítics i els deixin en llibertat. Per als exiliats hauria de ser el mateix, però se'ls maltractarà més, la seva actitud els fa molta ràbia i tot això no va de coherència o legalitat sinó de demostrar qui té el poder de submissió de les persones.

2.— Penso que s'està fent i que segurament no sabem tot el que es fa. Esperem que amb la restitució del Diplocat es torni a engegar la internacionalització des de les institucions catalanes, a part del que fan els mateixos exiliats.

3.— Això "d'ampliar la base" ja s'ha convertit en una frase feta i cal omplir-la de contingut.

Les opcions polítiques creixen i s'enforteixen depenent de les propostes i accions que es realitzin en pro de les persones.

Si fem polítiques republicanes, és a dir, justes i per a tothom, no hi ha dubte que l'ampliarem, però s'ha de demostrar perquè la gent s'hi apunti. Per exemple: remunicipalitzant serveis municipals que sovint estan externalitzats, fent polítiques d'habitatge que és potser el mal més gros que moltíssima gent està patint. Oferint una educació pública i laica de molta més qualitat que la d'ara. Falten recursos, mestres, especialistes, equipaments, reduir les ràtios d'alumnes per classe. Reforçant l'acollida als immigrants. Abaratint les matrícules de les universitats. Tenint un accés universal a la sanitat pública i podríem continuar.

No "eixamplarem la base", anant a predicar pels barris, pels pobles, sinó demostrant-los que es pretén crear una vida millor.

Bea Talegón

1.— La nueva política del nuevo gobierno español todavía es una incógnita y por lo tanto aún estoy expectante. Diría que de momento es positivo que Pedro Sánchez haya llamado a Quim Torra. Por lo menos el interés en dialogar ya es algo positivo. Hoy me ha dicho Meritxell Batet que sería interesante que se acercaran los presos políticos a Catalunya. Hay gente que están dando palmas. Pienso que hay que sacarlos. Al final como nos dejemos enredar en su discurso, vamos a dar las gracias por el hecho de que los presos estén al lado de casa, pero en la cárcel. No tengo mucha esperanza real porque esto va a ser un poco de *gatopardismo*. Pero en cualquier caso estoy más contenta que con la tropa del Partido Popular. De todas formas, creo que este gobierno va a durar poco y tenemos que espabilar para conseguir un frente común de valores republicanos y poner en valor el trabajo para conseguir una República como el que se está haciendo aquí.

2.— Creo que el pueblo llano tiene que organizarse para tener encuentros y charlas con gente de otros territorios de España. Y más ahora que llega el buen tiempo. Hay que contarles en primera persona que es lo que desde aquí se ha vivido y que es lo que consideran que ha pasado. Contarles lo que realmente sucedió el día 1 de octubre. Hablarles de lo que significa su modelo de Republica. Así como explicar la violencia, la infinidad de sanciones y de injusticias que se están produciendo aquí. Porque pienso que en España no se conoce. Creo que de esta manera se puede desmontar el relato que se ha explicado allà. Por otro lado, desde las instituciones, los propios políticos tienen que forzar que Pedro Sánchez tenga que conocer la realidad catalana porque creo que no la conoce.

3— Por una parte, creo el *soberanismo* debe ser consciente de a que perfiles necesitan llegar. Lo que viene llamándose ampliar la base. Gente que no consume medios de comunicación escritos en catalán. Por la tanto creo que la lengua también es una herramienta que tiene que saberse utilizar. Yo sé perfectamente que aquí nadie odia el castellano. Pero creo que hay determinados discursos republicanos que tienen que empezar a oírse más en castellano. También en los discursos oficiales. Por ejemplo, en el parlamento sería muy bueno que éstos se pudieran subtitular. Yo no digo que dejen de hablarlo, pero sí que sea posible entenderlos en toda España. Y luego hacerlos circular a través de redes sociales para compartirlos y lanzarlos para que se puedan entender más y mejor. Porque de momento, por todas estas historias que se les están contando, el catalán no les resulta una lengua amiga. Hay que promocionar películas en catalán, bandas de música en catalán, y moverlas en España, para que todos puedan compartir lo bueno que tenéis, que es mucho.

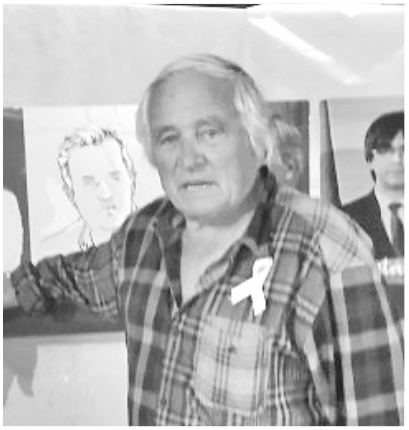

Pep Riera

1.— Home, pitjor que abans amb el PP impossible. Millor, jo no hi confio massa. Perquè estan atrapats al seu discurs populista. En aquest aspecte més espanyolistes que ningú. I per tant, els marquen molt de prop no només el PP i Ciutadans, sinó la caverna mediàtica del discurs espanyolista i anticatalà. Qualsevol passa que facin amb positiu els hi rebentaran. Per tant, encara que volguessin ho tenen difícil i no ho voldran.

2.— D'una banda, ja s'està fent, és a dir, fent pedagogia des de l'exterior i ho fan els nostres exiliats polítics i molta més gent que ho està fent des de fa anys. Aquesta pedagogia no canvia la manera de fer dels responsables polítics dels estats de la Unió Europea però sí la ciutadania, i això és molt positiu. D'altra banda, nosaltres des de dins, fent coses, no parant... i tot això transcendeix. Hi ha per sort molts corresponsals de mitjans estrangers que estan informant molt bé. I llavors, depèn de nosaltres. Si estem inactius no som notícia i si estem actius i ens mobilitzem som notícia.

3.— Jo penso que tampoc hem de picar ferro fred. És a dir, hi ha un percentatge de catalans, diguem-ho així, català és aquell que ho vol ser, que no els convencerem mai. Per tant no hi hem de gastar energies i per tant aquests deixem-los. És un petit percentatge que per sort son aquells ciutadans que deien en una entrevista que vaig sentir en una ràdio "e*s que nosotros en el fondo somos espanyoles, residentes en Catalunya.* Val, doncs amb aquesta gent no cal gastar-hi energies. Però llavors sí que hi ha gent que encara té dubtes, desorientada, hem de tenir en compte la importància de la caverna mediàtica, del missatge de determinats partits polítics... i amb aquesta gent sí que hi ha molt a fer, amb aquests sí que hem de fer pedagogia. Aquesta gent miraran el nostre exemple, primer que prediquem i com actuem. I per tant jo penso que si, com deia Campalans, política és pedagogia, n'hem de fer i molta. I llavors sí que hi ha un percentatge de gent que la podem anar convencent i si no a aquesta gent als seus fills. Els temps va a favor nostre.

Jordi Pesarrodona

1.— Jo crec que malauradament no faran grans passes, com a molt acceptaran un apropament dels presos i potser casos com aquests que no tenen sentit, com el del mecànic de Reus o el meu mateix, intentar arxivar-los, però no tinc gaires esperances que vagin gaire més enllà.

2.— Continuar perseverant, continuar dient que això no va de Catalunya contra Espanya, si no que va de construcció d'una república, una república de drets socials des de la base de les persones. Convidar molta gent a parlar, conèixer, a veure la realitat que s'està visquen, que hi continuïn havent sopars, dinars, esmorzars grocs, moltes coses d'aquest caire i vegin la simbologia absolutament pacífica i el somni d'aquesta construcció d'un país socialment just, que hi tingui cabuda tothom, fins i tot la gent d'Espanya. No va de, com deia a l'inici, de Catalunya contra Espanya, sinó que es tracta de la construcció d'una República. Una República que també pot ser la República Espanyola.

3.— Doncs... parlar persona per persona sobretot a poblacions; aquí teniu, al Baix Camp per exemple, a la ciutat mateixa de Reus hi ha una població molt diversa i molt polaritzada. Jo vinc d'una altra població, que és Sant Julià de Vilatorrada, on som el cinquanta per cent. És una població similar a l'àrea metropolitana de Barcelona. La primera força va ser Cs, que són gent treballadora, que ha fet realitat les seves reivindicacions socials i ha quallat massa aquest missatge que Catalunya vol fer fora els espanyols. És per això que haurem de picar pedra i asseure'ns persona per persona, perquè els nostres fills, els nostres amics... tots tenen amics que són d'altres procedències, però que són tant o més catalans que nosaltres.

Jordi, moltíssimes gràcies i espero que hàgiu estat agust i que us hagi agradat el nostre petit poble.

Tània Verge

1.— Crec que en línies generals no podem esperar gaires canvis i més amb la línia punitiva d'alguns dels nomenaments d'alguns dels ministres, com els d'interior, defensa o justícia. Els tres són persones que el senyal què estan emetent no és cap a Catalunya, sinó que és cap a l'electorat de frontera que té el PSOE, amb Cs i el Partit Popular. Són línia dura. No cal comentar el nomenament del jutge Grande Marlaska, un jutge que no ha investigat ni tant sols les tortures i els càstigs, tot i que el Tribunal Europeu de Drets Humans li ha recriminat que no hagués actuat davant d'aquestes denúncies. Una fiscal que ha estat vint-i-cinc anys a l'Audiència Nacional i que ha il·legalitzat partits polítics al País Basc, la Ministra de Defensa, la seva posició és clarísima. Per tant jo crec, potser, que un element que pot canviar és l'acostament dels presos però, com diuen els familiars dels presos, això és una qüestió de drets bàsics de les persones preses, no és un element graciós de cap govern, en tot cas és superar una anomalia, un element molt anòmal dins el sistema judicial espanyol, què és que persones sense judici, no puguin estar ni tant sols a prop de casa. Però a nivell d'alliberament de presos no ho crec, perquè sempre tenen una excusa. L'Estat Espanyol, en aquest cas el Govern, sempre pot dir que la Fiscalia no pot fer res, que això està en mans dels jutges. Que un cop s'han judicialitzat, fins i tot si la Fiscalia retirés la querella inicial, és el Jutge d'Instrucció qui examinarà el cas. Jo no n'esperaria absolutament res amb una justícia que no ha fet cap mena de transició i que els jutges, als quals han anat a parar tots aquests casos, tenen un passat, tenen unes posicions polítiques conservadores i molt contràries al posicionament de Catalunya. Per tant, no m'esperaria cap canvi.

2.— Crec que a nivell internacional s'ha treballat molt i molt bé. Hi una part que fins i tot ens l'ha regalat l'Estat Espanyol. Per mi va ser molt sorprenent veure que emetien Euroordres a quatre països, quan l'Estat Espanyol no tenia cap mena de garantia, més enllà de potser comptar que en el cas alemany, pel fet de governar un partit amb qui comparteix el Grup Parlamentari Europeu, podria ser proper a les seves tesis, però era clar que Suïssa té una posició molt proteccionista i que hi havia una trajectòria prèvia de no extradir ningú per motius polítics. El mateix en el cas de Bèlgica, on hi havia antecedents, i en el cas d'Escòcia, una nació integrada en un estat que va permetre fer un referèndum sense cap mena de violència. S'obrien en quatre fronts. Destacar el treball que han fet també el conjunt d'advocats i advocades amb la comissió de Drets Humans de Nacions Unides i el que anirà passant al Tribunal de Drets Humans, aquí s'ha fet molt bona tasca de difusió. El nivell d'internacionalització no és el que tenim més fluix, aquí estic d'acord amb el que planteja la Bea Talegón, una dimensió interna i una externa, però pensant en l'Estat, no només pensant entre nosaltres perquè aquí ja estem convençudes. Necessitem eixamplar i no necessàriament per convèncer pel sí a la Independència, sinó per deslegitimar la violència que s'aplica, la repressió de drets que se'ns aplica a una part de la població i que eventualment sigui gent que vulgui viure en una república i puguin participar en aquest procés constituent. Després a nivells extern, però en l'àmbit territorial de l'Estat Espanyol, buscar també aliances perquè a l'Estat li ha sortit molt gratuita tota aquesta repressió, ja que l'opinió pública en general ha estat adormida. Evidentment hi ha hagut molta manipulació als mitjans, per la informació que els hi arriba, però necessitem establir aliances i quantes més millor amb el conjunt de pobles de l'Estat per a que l'escarni públic no li surti tant gratuït.

D'aquesta campanya, "Les dones no obliden", en vols dir alguna cosa?

Aquesta és una campanya coordinada des de la sectorial de dones d'ANC, però en la qual hi participen les grans entitats, des d'ÒMNIUM, SÚMATE, tots els partits polítics sobiranistes i algunes entitats feministes que el que vol posar sobre la taula és la manca de visibilitat que tenen les dones represaliades, exiliades i/o empresonades en comparació amb la que tenen els homes què per tant és una acció de memòria activa, que a més a més enllaça amb la memòria passada. Ja hem viscut una sensació semblant amb les persones que van ser detingudes per formar part de l'Assemblea de Catalunya.

Coneixem el cas de la Model, en Xirinacs, com a gran difusor, amb aquella plantada davant amb el "No em mouré fins que surtin". I les dones que estaven tancades a les Corts i la Trinitat...? També la denúncia de les pitjors condicions de les presons de dones, que no deixa de ser una nova violència masclista, que s'ha fet contra les dones. El temps que tenen per a poder parlar amb els familiars, el temps que tenen per les trucades telefòniques o les activitats i les mateixes condicions, que no son condicions decents. Per tant, és prendre consciència i, al mateix temps, fer aquest exercici de memòria serveix per dues finalitats. D'una banda per fer la història de les dones que han sofert la repressió en el passat i, al mateix temps, ara sembla que s'ha convertit en una causa molt gran, i és normal que hagi sigut així, pel fet de tenir presos polítics en ple segle XXI. Però l'Estat Espanyol no ha deixat de tenir mai presos polítics. També ha tingut presos polítics catalans per defensar la causa sobiranista o per la independència. Fem tot aquest exercici de memòria, pel que va passar amb els Jocs Olímpics del '92, i també va passar als anys vuitanta, o sigui que reprenem aquest fil per socialitzar també i a més, per buscar punts comuns per poder-ne aprendre.

Ferran Civit

1.— Estem a l'expectativa. De moment, l'única diferència inicial entre uns i altres és que uns vénen de la tradició antifranquista i els altres de la tradició franquista. Els únics gestos positius que he vist és que hi ha més dones que homes al gabinet o que, finalment, endegaran la transició energètica cap a un model 100% renovable. Ara bé, pel que fa a la situació catalana, de moment no hi ha cap gest més enllà de les declaracions d'en Sánchez titllant de racista en Torra o bé les paraules sempre "cohesionadores" d'en Josep Borrell. Segurament s'escudaran en la separació de poders, però el poder judicial a l'Estat no és imparcial, no és just, està polititzat i no es va fer purga del franquisme. Bé, com en qualsevol altre àmbit de poder emanat del règim del 78. No obstant, sempre hem d'estar oberts a la negociació perquè hem de fer una República lliure feta de persones lliures a partir de la democràcia i el pacifisme.

2.— Ara es dona la circumstància que els i les que estan a la presó els hi toca fer de Mandela i esdevenir el símbol de la repressió espanyola i els que estan a fora han de fer de Dalai Lama, tot explicant arreu la repressió i el que els hi pot passar si tornen a Catalunya. Sempre ho hem de posar dins el marc dels drets civils i les llibertats individuals i col·lectives, ja que aquests drets són universals. Avui me'ls vulneren a mi, però demà un cop oberta la veda, te'ls vulneraran a tu. No hi pot haver indiferència ni impunitat davant això. Com a demòcrates aquí i allà hem de tenir sempre una actitud ferma però dialogant, intel·ligent i flexible i sempre guiats pels principis del respecte i l'educació. Quan veig un independentista que insulta a altres, aleshores no és dels meus. Si els familiars que tindríem, potser, motius per fer-ho, no ho fem, per què ho han de fer els altres?

3.— Estem en una fase d'eixamplar. O de consolidar i avançar, consolidar i avançar, consolidar i avançar. Mai havíem arribat tan lluny i mai havíem estat tants, però sempre hem d'anar més lluny i ser més, sempre més. Vam declarar la República però no la vam implementar. Encara que l'haguéssim implementat, no és sa per a la cohesió social tenir tanta gent radicalment en contra. Per tant, no dubto que farem República, però hem de fer República tot fent republicans. Si tanta gent hi està visceralment en contra és perquè ens hem de conèixer més, explicar-nos més, arribar-hi més. Si al poble de Sant Vicenç dels Horts, d'on era alcalde l'Oriol Junqueras, on tothom el coneixia i sabia que era una bona persona inofensiva, va guanyar C's... doncs demostra que aquí tothom a treballar i punt! Si han votat això és que no se senten identificats amb el projecte republicà català i aquest projecte polític el fem per a tothom i l'hem de fer tots. Això va més enllà de paradetes o de fer actes, hem d'arribar al tu a tu amb els nostres conciutadans, pensin el que pensin.

■ ■

El RAco de L'horT
restaurant
Tel. 977 845 361
elracodelhort@gmail.com
LA SELVA DEL CAMP

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA
COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 **REUS**
Telèfon **902 023 390** - Fax comandes **900 65 66 67**
E-mail: **ventas@cr4.es**
Descom

TAXI
SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places
L'Aleixar
mòbil 689 029 326

FORN DE PA I PASTISSERIA
Llauradó
PA CUIT AMB LLENYA
Avgda. Dr Vilaseca,10 Avgda. Joaquim Mir,11
Tel. 31 54 52 Tel. 81 50 04
REUS L'ALEIXAR

ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA
C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

pintura decorativa
Alvar Juanpere
Olivé
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Història del Grup de Teatre de Vilaplana

1ª part

■ Jordi Mateu Huguet

Des de la direcció de la revista Lo Pedrís m'han encomanat la tasca de fer un recull de la història del que a dia d'avui coneixem com el **Grup de Teatre de Vilaplana**. Una entitat, que en el meu cas i per raons òbvies, tinc en un gran respecte i grandíssima estima, doncs, gràcies a aquesta entitat i evidentment a la gent que al seu dia va confiar en mi, he pogut anar desenvolupant la meva gran passió, el teatre.

Parlar del Grup de Teatre com a entitat i alhora ser objectiu és molt difícil per a mi, doncs, quan has dedicat trentaquatre anys de la teva vida i t'has abocat tant en una companyia que te l'estimes com una cosa pròpia és inevitable que et guany la melancolia. Per tant, penso que el millor que puc fer és una simple explicació de com van anar els fets i la gent que d'una manera especial ha marcat la trajectòria d'aquesta agrupació teatral.

Ho faré en blocs o parts repartides en els propers números de la revista. Som-hi, doncs ...

Era el setembre de 1978 quan va aparèixer a Vilaplana el Sr. Tomas Manuel Teijeiro Bertomeu, un jove de 25 anys que aquell mateix any havia acabat el servei militar i el seu primer destí com a mestre era ***"La Escuela Unitaria de alumnos de Vilaplana".*** Un home, que en el meu cas i junt a la Rosa Moya *(la Rufina Moya),* són els grans culpables que m'hagués picat el cuquet del teatre, però, això és una altra història.

Com deia, el Tomas va aterrar a l'escola del poble. Era i continua sent un enamorat de l'art, doncs, el teatre i sobretot la pintura eren les seves dues passions. La meva teoria sempre ha estat que en Tomas va ser l'empenta que necessitava el poble per a recuperar el grup de teatre que feia tants i tants anys havia deixat de funcionar.

Durant el curs 78/79, el que llavors s'anomenava **APA** (Associació de Pares d'Alumnes) va introduir, en el que ara coneixem com a activitat extraescolar, el teatre a petició del Tomas. Es va representar una obra de **Molière**, *Les Dones Sàvies*. En aquells anys Vilaplana no tenia teatre i les representacions que es feien, uns Pastorets cada cinc o sis anys, es realitzaven a la Sala del Cine Modern (la sala de cal Ritu) o esporàdicament a la Sala Parroquial. Les Dones Sàvies la vam estrenar en aquest darrer espai i la recaptació que vam fer va servir per a comprar les cadires de fusta que a dia d'avui encara té aquesta sala. Durant aquell curs vam presentar l'obra al **Parc Infantil de Nadal a Reus** (Parc de St. Jordi) i a la **Iª Mostra de Teatre Infantil del Baix Camp** (Teatre la Salle de Reus). Una de les entitats responsables de l'organització tant del Parc de Nadal de Reus com de la Mostra de Teatre Infantil era la **Societat d'Assegurances Mutua Reddis** i el seu responsable a Vilaplana era l'amic i enyorat **Josep Maria Aymamí** (Còbit), permeteu-me l'expressió, un altre malalt de teatre.

Durant el curs 78/79 dins de l'**APA**

hi havia gent que en la seva joventut havien tingut inquietuds en l'àmbit teatral i pensaven que ara que els nens havien començat aquesta activitat era una bona ocasió de recuperar la seva antiga afició.

Els impulsors d'aquesta idea van ser: **Josep Mateu Solé** (president), **Fèlix Mestre Cardona** (tresorer), **Mª Teresa Besora Cabré (**secretària), **Jaume Juanpere Estivill i Mª del Carme Caballer Gavaldà** (vocals). També un dels grans responsables i impulsor va ser el **Josep Mª Aymamí Mestre**, tot i no ser membre d'aquella junta. En una de les assemblees que l'APA va fer amb els pares es va convidar a assistir-hi a la **Maria Huguet Mestre (***Maria Rufina),* tot i que ja no hi tenia cap de les dues filles en edat escolar, tal com ella sempre explica, per parlar sobre la idea de crear un grup teatral dins de l'entitat. La idea va ser rebuda de molt bon grat, però es va acordar que el grup de teatre no estigués vinculat a **l'APA**, sinó que fos una entitat independent perquè tothom que ho desitgés en pogués formar part.

Així, doncs, assistim a la creació de **EL Grup de Teatre de Vilaplana**.

Sempre s'ha dit que l'any de creació és el 1980 perquè és l'any que s'estrena la primera representació, però, com veiem, el grup neix l'any 1979.

La primera obra representada va ser **EL GRAN EGOISTA**, estrenada el dia 6 d'abril de l'any 1980 dia de Pasqua

Florida, a les 7 de la tarda al cinema Modern. Els actors per ordre alfabètic van ser els següents:

Carme Abello (*Carmeta Justa),* **Sebastià Anguera** *(Victor),* **Josep Mª Aymamí** *(Còbit),* **Matilde Bonet, Eugeni Huguet, Maria Huguet** *(Maria Rufina),* **Jaume Juanpere** *(Jaume Manco),* **Montserrat Mariné** *(Ca la Bàrbara),* **Josep Mestre** *(Pep Damu),* **Maria Mestre** *(Maria Planot),* **Josep Pàmies (***Pep Xacó)* i **Nuria Prades** *(filla de la Maria Rufina).* L'apuntador era el **Josep Martorell** *(Fabià),* els traspunts **Josep Mateu** *(Pepito Mangol)* i **Mª Teresa Besora**, la música anava a càrrec de **Fèlix Mestre** i el responsable de la il·luminació era **l'Eduard Bonet** *(Keni).* També cal destacar la col·laboració del **David Cavallé Simó**.

DIADA DE PASQUA
1980

Vilaplana torna a tenir teatre!

ACTUACIÓ DE L'ANTIC I NOVELL GRUP ESCÈNIC
PRESENTAN EL SEGÜENT PROGRAMA:

EL GRAN EGOISTA (DRAMA) i
LA TORRA DELS SUSTOS (SAINET)

INTERPRETEN ELS PERSONATGES

CARME ABELLÓ
JOSEP Mª ANGUERA
SEBASTIÀ ANGUERA
JOSEP Mª AYMAMÍ
FRANCESCA BONET
MATILDE BONET
ROSER CASANOVA
JOAN ALBERT FERRÉ
EUGENI HUGUET
MARIA HUGUET

JAUME JUANPERE
SALVADOR JUANPERE
MONTSERRAT MARINÉ
JOSEP MESTRE
MARIA MESTRE
JOSEP PÀMIES
NURI PRADES
JORDI SERRA
Mª TERESA SERRA
ALEXIS SIMÓ

LLOC: CINEMA MODERN DIA: 6 HORA: 7 TARDA

ORGANITZA: ASSOCIACIÓ DE PARES

Reddis

SOCIETAT D'ASSEGURANCES MUTUES
JOSEP MARIA AYMAMÍ
MAJOR, 38
VILAPLANA

Li ofereix els millors serveis en les següents cobertures:

AUTOMOBILS
INCENDIS
PERDUES D'EXPLOTACIO PER INCENDI
ROBATORI
CRISTALLS
VIDA
ACCIDENTS INDIVIDUALS
RESPONSABILITAT CIVIL
COMBINAT DE LA LLAR
ESTABLIMENTS COMERCIALS
OFICINES I TALLERS

Durant aquells anys es van fer **El gran egoista** *(Cal Ritu, 1980),* **La ferida lluminosa** *(Sala Parroquial,1981)* i **La Muralla** *(Sala Parroquial, 1982), el* grup es va especialitzar en representar obres dramàtiques i, com manava la tradició teatral a Catalunya, després del drama es representava el **Sainet** *(obra còmica de curta durada, normalment d'un acte).*

En aquest període va agafar un protagonisme molt important la figura de la **Maria Mestre**, sempre formant parella artística amb **Josep Maria Aymamí**, a raó de molts una de les grans actrius dramàtiques que ha donat el Grup de Teatre de Vilaplana. A finals de l'any 1980 s'incorpora el **Josep Besora** com a tècnic d'il·luminació. Fins l'any 1990 es va mantenir el costum d'estrenar tots els muntatges el dia de Pasqua Florida.

El 26 de desembre, dia de St. Esteve, de l'any 1982 el Grup de Teatre Betes i Fils (grup de teatre de l'escola) estrenà el Teatre del Casal Vilaplananec representant l'obra *La Família Reniu Estiueja,* actual espai on el grup ha desenvolupat la seva activitat, però això ho veurem al proper número...

■ ■ ■

HIPOCRESIA CONTRA LA HIPOCRESIA

■ Andrés Montes

Suposo que he nascut per causar polèmica, de sempre m'ha agradat jugar a l'advocat del dimoni, motiu pel qual no tinc por d'expressar la meva opinió, sempre que sigui de forma respectuosa (tot i que de vegades... un no filtri prou).

Avui us escric per posar veu a tot un sector de la població que estem vivint el fenomen de l'animalisme amb una mica d'estupor.

Deixeu primer que presenti les meves credencials: actualment comparteixo pis amb dos companys gats, o més bé ells comparteixen el pis amb mi. Al llarg de la meva vida he tingut desenes de companys animals als quals he estimat i respectat, gossos, tortugues... algun que altre hàmster, i he patit quan aquests han patit i he plorat quan aquests han partit. No n'he comprat mai cap, d'aquests, tots ells han sigut rescatats o acollits per la meva família quan era un noiet.

Si us podeu imaginar com soc amb aquesta petita descripció haureu vist que no soc especialment diferent a tanta gent que deveu conèixer.

Doncs bé, anem al tema, que ja m'enrotllo i queden moltes coses per explicar.

Aquí estic per queixar-me del mal que han fet certes plataformes, que aixoplugats sota la bandera de la defensa dels drets dels animals, com el lobby que són, han sabut ser demagogs, presentar arguments poc rigorosos i convèncer una gran part de la gent amb els seus pregons.

Aquest mateix mes ha tingut lloc la presentació mundial del videojoc "pokémon let's go pikachu/eevee", un videojoc que... sí, sí, gira entorn aquell món de personatges que va captivar mig planeta, aconseguint que grans i petits sortissin al carrer, telèfon en mà, amb l'única intenció de fer-se amb tota la col·lecció de bèsties. Doncs resulta que aprofitant l'embranzida d'aquell fenomen, que va aconseguir fer expandir el target de la franquícia Pokémon fins a límits poc imaginables, s'ha decidit treure un nou videojoc, que a diferència del pokémon Go del que us estic parlant, sigui capaç d'acomplir amb les expectatives dels fans veterans d'aquesta saga.

No us puc negar que en el seu dia jo vaig jugar a Pokémon Go, però què em va passar? Que a l'igual que una gran part de jugadors veterans de jocs de la franquícia pokémon, aquest joc em va donar la impressió d'estar incomplet i ser poc distret. Els que coneixem aquesta saga des de els seus inicis sabem que la gràcia del joc ha sigut sempre, i ho hauria de seguir sent, l'opció de convertir-te en el millor entrenador de pokémons, per així poder anar a les diferents ciutats del joc a demostrar si som mereixedors del títol de mestre en entrenament de pokémons. Una idea senzilla, però que unida a dissenys *kawai* dels personatges i a la possibilitat d'explotar el desig de finalitzar una col·lecció del que sigui que és una força innata de l'ésser humà, el van convertir en la joia més preuada de la companyia Nintendo, doncs des de la seva aparició, i any rere any, ha sigut la seva gallina d'ous d'or gràcies a la venda de merchandising, pel·lícules i sèries de televisió i menga.

I a què ve ara que us expliqui tot aquest assumpte? Resulta que és precisament on volia arribar. Aquest nou joc de Pokemon (Pokemon LGP/E) no ofereix l'oportunitat d'entrenar les teves mascotes virtuals a base dels famosos "combats pokémon" que són el tema sobre el qual sempre ha girat la saga. I per què ara aquests jocs ja no ofereixen aquesta opció? Perquè està mal vist que la canalla jugui amb mascotes que ataquen altres mascotes! Senyores i senyors, un minut de silenci si us plau per la mort del sentit comú. En l'anteriorment mencionat Pokémon Go ja van començar a explorar l'opció que les mascotes s'entrenessin amb un altre sistema, no basat en les lluites. Molts de vosaltres ja sabreu que en aquella versió, per fer pujar de nivell el teu pokémon el que havies de fer era capturar molts pokémon igual que aquell i convertir tots els que no fossin prou bons en "pols estel·lar" i cada cert nombre de "pols estel·lar" et permetia decidir a quin pokémon pujar de nivell. No oblidem que si els pokemon no van pujant de nivell no poden evolucionar, i si no els pots fer evolucionar és impossible acabar amb la col·lecció completa, i per si no ho teniu en compte, el lema d'aquesta saga sempre ha sigut "feste amb tots".

Doncs ja en aquell joc, si volies acabar la col·lecció l'única manera que tenies de fer-ho era mitjançant aquest sistema. En el que si, no es lluita, no es pot veure com un pokémon ataca a un altre i com aquest es defensa. En aquest sistema implantat a Pokémon Go, si volies pujar de nivell al teu pokémon, et veies obligat a capturar a pokémon de la seva mateixa espècie i sacrificar-los un rere l'altre per aconseguir el seu apreciat "pols estel·lar"

El nou Pokémon Let's Go Pikachu/Eevee ha mantingut part d'aquest encant, no han sabut renunciar al públic més romàntic que hagués abandonat la saga per complet si no s'haguessin implementat de nou les lluites entre Pokémon, el cas és que solament pots permetre el luxe de fer un entrenament a base de lluitar, només pot ser contra els pokémon que ja han sigut capturats per altres persones, res d'anar a enfrontar-te a pokémon salvatges.

Direu que no té cap importància, això que us he escrit; possiblement no hàgiu acabat de llegir aquest article quan heu descobert que l'única motivació que tenia per escriure era queixar-me de les males decisions que prenen els directius de les empreses de videojocs (que són l'oferta d'oci que més creix i recapta, per sobre del cinema, teatre, lectura...) forçats per les opinions de certes persones que defensen els drets dels animals (drets que són molt lloables) però que no tenen cabuda en el món de l'entreteniment i dels videojocs de fantasia. Bé, jo us convido a reflexionar sobre aquest tema. Si un company, un bon amic vostre, us digués que vol convertir-se en el lluitador més fort del món, vosaltres li aconsellaríeu que busqués oportunitats per entrenar lluitant contra altres lluitadors del seu nivell fins que a poc a poc aquest es convertís dia a dia en un lluitador més i més fort? O potser li aconsellaríeu que es dediqués a capturar tota la resta de lluitadors del seu estil i a sacrificar-los i beure's la sang d'aquests a fi de poder capturar l'escènica dels lluitadors sacrificats? Us abandono aquí, sols dient les meves últimes paraules:

Primer van caure els defensors de l'esport taurí... i tots ens alegràvem. Ara hem caigut els amants de la saga pokémon... i no ens feu cas.

Quan vinguin a buscar-vos a vosaltres, quan el següent pas d'aquest lobby el faci en contra de la vostre llibertat direu... ja ens avisaven.

■ ■ ■

Masos i cases del terme de la Mussara

■ La Redacció

Presentació

La redacció de *Lo Pedrís* ha contactat amb Joan Serra Ferré, ex-regidor de cultura de l'Ajuntament de Vilaplana i graduat en Geografia per la URV de Tarragona, perquè ens donés a conèixer el seu acurat estudi *Aproximació a la demografia de la Mussara (Baix Camp) a partir del Registre Civil (1876 – 1957)* que va realitzar en el curs acadèmic 2015-16.

Després de llegir-lo amb deteniment hem pensat que seria molt interessant publicar-lo en aquestes pàgines. L'assaig d'en Joan Serra ens aporta una visió amplia i aprofundida del devenir demogràfic de la Mussara durant l'últim terç del segle XIX i de la primera meitat del segle XX. Per la seva llarga extensió, dues centes pàgines, entre textos, fotografies, fitxes, estadístiques, mapes, annexos... hem decidit agafar-ne només algunes de les parts que hem pensat que serien més interessants o adients pel format i periodicitat trimestral en que editem la revista.

Des d'aquí, li donem sincerament les gràcies per cedir-nos amablement aquest excel·lent treball i poder fer-ne divulgació entre els nostres lectors. Esperem que aquesta nova secció que estrenem, en aquest número 72 d'estiu de 2018, us agradi força i que ens serveixi per conèixer i valoritzar una mica més la història del nostres avantpassats.

Per començar, publicarem les fitxes de masos i cases de la Mussara.

Aproximació a la demografia de la Mussara (Baix Camp) a partir del Registre Civil (1876 - 1957)

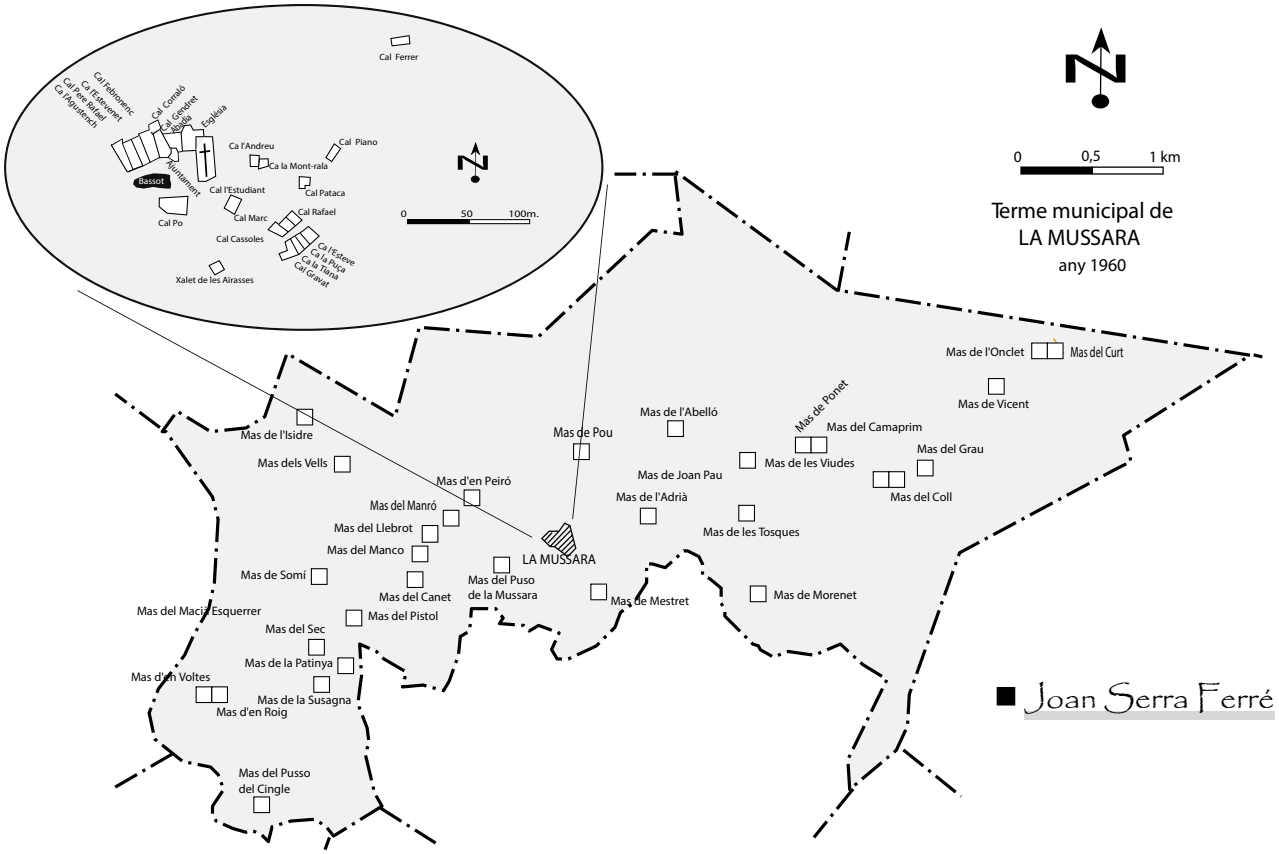

■ Joan Serra Ferré

1.- Ce l'Agustench
2.- Ca la Mont-rala
3.- Ca l'Andreu
4.- Ca la Puça
5.- Ca la Tiana
6.- Cal Cassoles
7.- Cal Corraló
8.- Ca l'Esteve
9.- Ca l'Estevet
10.- Ca l'Estudiant
11.- Cal Febronenc
12.- Cal Ferrer
13.- Cal Gendret
14.- Cal Gravat
15.- Cal Marc
16.- Cal Pataca
17.- Cal Pere Rafael
18.- Cal Piano
19.- Cal Po
20.- Cal Rafael
21.- l'Ajuntament
22.- l'Abadia
23.- Església de Sant Salvador
24.- Xalet de les Aïrases
25.- Mas Abelló
26.- Mas de l'Adrià
27.- Mas de la Patinya
28.- Mas de la Susagna
29.- Mas del Camaprim
30.- Mas del Canet
31.- Mas del Cintet
32.- Mas del Curt
33.- Mas de les Tosques
34.- Mas de les Viudes
35.- Mas de l'Isidres
36.- Mas del Joan Pau
37.- Mas del Macià Esquerrer
38.- Mas del Llebrot
39.- Mas del Manco
40.- Mas de l'Onclet
41.- Mas del Pou de Gel
42.- Mas del Pusso de la Mussara
43.- Mas del Pusso del Cingle
44.- Mas del Sec
45.- Mas del Vells
46.- Mas del Manró
47.- Mas de Mestret
48.- Mas de Morenet
49.- Mas del Coll
50.- Mas d'en Grau
51.- Mas d'en Peiró
52.- Mas d'en Roig
53.- Mas d'en Voltes
54.- Mas de Pistol
55.- Mas de Ponet
56.- Mas de Somí
57.- Mas de Vicent

BIBLIOGRAFIA UTILITZADA

— Amigó Anglès, R. (2002) El tràfic amb el fred al Camp de Tarragona (segles XVI-XIX). Moncada i Reixac: Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
— Iglésies, J; Santasusagna, J (1930). Les muntanyes de Prades, el Montsant i serra de Llena. Guia itinerària. Reus: Centre de Lectura de Reus.
— Manent i Segimon. A. (2006). La Guerra Civil i la repressió del 1939 a 62 pobles del Camp de Tarragona. Valls: Cossetània Edicions.

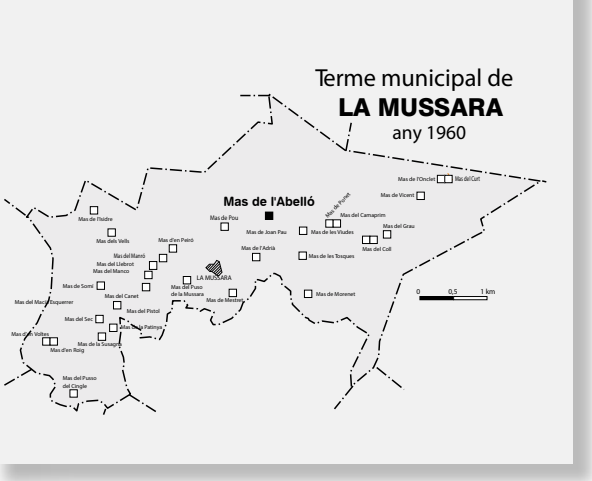

MAS DE L'ABELLÓ

■ Joan Serra Ferré

SITUACIÓ

Era un dels masos més importants del terme. Les seves ruïnes descansen al peu de la moderna carretera que puja de Vilaplana i va cap a Prades. A redós de la Serra del Bosc i damunt del Cingle del Colomer

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Està totalment enrunat, encara que els seus corrals encara serveixen d'aixopluc esporàdic a ramats de cabres. Era un gran casalot format per planta baixa més dos pisos, la hisenda tenia més de 100ha. de terreny. La primera referència escrita de l'existència del mas data de 1776 quan batejaren el nen Pau Abelló, nascut en aquest mas, A. Amigó (2006).

PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A. Manent (2003), el mas quedà totalment abandonada el 1959, quan la família de Pere Abelló Vilalta, formada per quatre persones marxà cap a la Selva del Camp. Tot i això en el padró del 31 de desembre de 1960, tres membres d'aquesta família i continuaven empadronades i segons el mateix document i residien habitualment. A més en el mateix padró hi apareix empadronada la família formada per: Agustín Lorente Rodríguez, Ma. Angeles Martínez Martínez i els seus fills Jesús, Manuel, José, Agustín i Angel; Tots ells nascuts a la localitat granadina de Baza.

Pere Abelló Vilalta, fou l'últim alcalde de la Mussara.

El 1959, el propietari del mas era Francesc Abelló i Guasch, cosí de Pere Abelló i resident a Vinaixa (les Garrigues)

NAIXEMENTS

Any	Nom
1876	Maria Abelló Magrané
1878	Agustí Abelló Magrané
1880	Antoni Abelló Magrané
1881	Francesc Abelló Magrané
1884	Marcel·lí Abelló Magrané
1888	Pasqual Abelló Magrané
1891	Maria Abelló Juanpere
1894	Elena Abelló Vilalta
1895	Teresa Abelló Vilalta
1896	Pere Abelló Vilalta
1899	Josep Abelló Vilalta
1913	Salvador Abelló Cavallé
1916	Pere Abelló Cavallé
1919	Joan Abelló Cavallé
1927	Salvador Abelló Bonet
1938	Pere Abelló Isern

Font. Registre Civil de la Mussara, Ajuntament de Vilaplana
Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

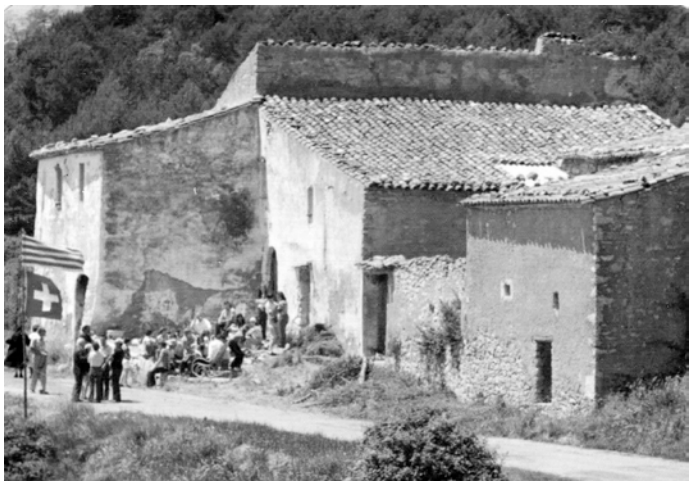

Josep Aymamí (principis dels anys 80).

MAS DE L'ADRIÀ

SITUACIÓ:

Situat a la base del Cingle dels Frares i del Colomer, a tocar de la paret esquerra hi passa el camí de les Tosques que puja de Vilaplana, i per la paret nord hi passa la moderna pista forestal.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA:

Està totalment enrunat. La primera referència escrita de l'existència del mas data de 1783 quan surt esmentat en el testament de Paula Abelló Barberà, R. Amigó (2006)

POROCÉS D'ABANDÓ:

Segons A. Manent (2003), el mas quedà totalment abandonada el 1932, quan la família de Carles Robert Estivill formada per quatre persones marxà cap a Vilaplana, després s'establiren a Reus.

El mas era de propietat.

(…) es troba el mas de l'Adrià, situat vora el camí, el qual, a malgrat d'ésser habitat, va enrunant-se de mica en mica. Es passa davant seu sota un pompós perelloner i pel costat de l'era (..) J. Iglesies; J. Santasusagna(1930)

NAIXEMENTS

Any	Nom
1876	Maria Robert Estivilll
1880	Concepció Robert Estivilll
1881	Mercè Robert Estivilll
1884	Rosa Robert Estivilll
1887	Leonor Robert Estivilll
1892	Felicia Robert Estivilll
1910	Isidre Robert Amat
1917	Mercè Robert Amat

Font. Registre Civil de la Mussara,
Ajuntament de Vilaplana
Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

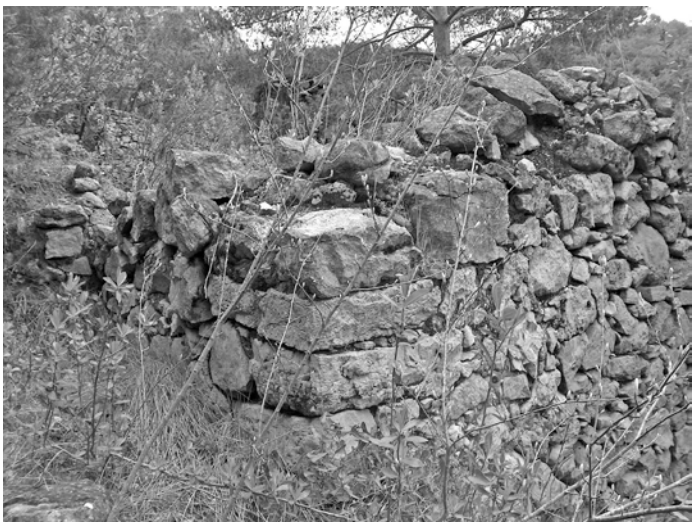

HAN ENTRAT A CASA

de Rosa Pagès

■ Antonia Farré Santfeliu

T'has preguntat mai quines són les teves pors? De què tens por? De què has tingut por? Quins són els teus monstres? El nou llibre de la Rosa Pagès ***Han entrat a casa*** ens posa en evidència situacions que trasbalsen la nostra existència.

Quan vaig rebre el llibre de la Rosa, ja em vaig inquietar. El títol em va transportar en un moment concret de la meva vida en el qual vaig experimentar por: ens van entrar a casa. D'aquesta por no me n'he pogut desprendre mai més, cada dia que arribo a casa obro amb precaució la porta de l'ascensor i miro ràpidament si la porta està esbotzada. És ben bé una por individual, i el títol del llibre de la Rosa Pagès me la va intensificar encara més. La protagonista, mentre dorm, s'adona que han entrat a casa i experimenta una por profunda que desestabilitzarà el seu aparent benestar.

Han entrat a casa pretén ser una reflexió al voltant de l'entrada d'uns lladres a casa i del que passa amb els protagonistes, la Marta i l'Albert, un matrimoni sense fills que ha deixat enrere l'època daurada de la seva relació de parella. A partir del robatori s'originen tot un seguit d'enigmes que generen una història amb tocs inquietants i amb elements fantàstics, que fan que la parella s'encari amb el passat i el fruit de la seva relació.

Des del capítol 1 l'autora manté el lector a l'expectativa, en un estat de tensió, pel que pugui ocórrer als personatges. Ens manté atents al desenvolupament del conflicte, com en un thriller ens espanta, estremeix, emociona i ens provoca un sentiment d'incertesa o d'ansietat, a conseqüència de determinades situacions viscudes o observades. Es desenvolupa en una situació real amb la possibilitat d'un desenllaç penós, o dramàtic. S'hi barreja el suspens i el misteri, perquè tant ens proporciona informació necessària prèvia als esdeveniments aconseguint que el lector es mantingui a l'expectativa a tota hora com provoca por a l'audiència.

Si només llegir el títol se'm va fer present la por real, en acabar de llegir el segon capítol em van revenir pors similars del món de la ficció cinematogràfica que m'havien fet sentir atrapada com la Marta. Potser recordareu Habitación del pánico, els protagonistes són a casa i s'adonen que algú hi és o hi ha entrat:

— Qué ocurre?

— Hay persones en la casa

— Cojan lo que quieran y salgan de mi casa...

— Lo que queremos está en esta habitación....

O la pel·lícula Los Extraños, que a la pregunta de la protagonista "què ha estat això?", el protagonista respon:

— No passa res, aquí no hi ha res, no he sentit bordar cap gos, no he sentit cap cotxe... Ella diu "als estranys":

Per què ens feu això?

I els estranys responen: perquè sou a casa...

Un altre film relacionat amb el tema és Ellos. La noia es desperta del llit, sent sorolls. S'enfoca una finestra que sembla que estigui oberta. Són a casa... L'home li pregunta: Què passa?

Una finestra oberta... La finestra és un element clau en el llibre de la Rosa, és l'origen de tota la trama. I encara hi ha un altre element inquietant: el Control Z, fer i desfer, una de les claus narratives que es barreja amb el salt enrere, la retrospecció, amb la qual ens traslladem en una dimensió que la Rosa situa en una petita fracció que s'ha replegat sobre la pell del temps.

La Rosa Pagès és una escriptora reusenca, de qui heu pogut llegir tant reculls de contes com Els camins de l'aigua, el Llibre de plagis, L'error, com les novel·les Binomis, Històries trobades, escrita amb Mariona Quadrada, M'he descuidat de dir-te gràcies, La veïna i altres animals domèstics, Àngels de pedra, Negra, I la novel·la juvenil Un enigma a la cuina. De totes aquestes novel·les, n'hi ha 5 que han estat premiades en diversos certàmens. I avui ens toca parlar de la seva última novel·la ***Han entrat a casa***, que no fa gaire ha rebut el premi literari de Novel·la Breu Ciutat de Mollerussa.

■ ■ ■

PETIT d'kastro
www.facebook.com/petitdkastro
PLAÇA de L'ESGLÉSIA i de L'AJUNTAMENT de VILALLONGAdelCAMP - teléfon977840939

LO PEDRÍS pel món

La Carme, la Tina, la Maria Cinta i la Cristina a Còrdova amb *Lo Pedrís*.

CANTÀNIA

Cicle Superior de la Zer

El passat divendres 25 de maig, els nens i nenes de Cicle Superior de la ZER vam anar a Barcelona a gaudir d'una experiència musical en primera persona.

Al matí vam visitar el museu de la música, on vam poder veure una gran col·lecció d'instruments de diferents èpoques i provar-ne alguns dels que estaven exposats.

Tot seguit vam entrar a fer un taller grupal on vam experimentar i aprendre coses noves d'un instrument de Bali anomenat Gamelan.

Després de dinar, vam anar tots cap a l'Auditori a fer l'assaig general de Cantània amb els músics i totes les altres escoles que participaven del concert.

El dia va acabar amb el concert de "Partícules" on ens van acompanyar algunes famílies.

Va ser una experiència molt bonica, tenir músics en directe, viure i sentir el plaer de cantar amb 800 nens i nenes a la vegada les cançons que durant tot el curs hem anat treballant.

Esperem poder repetir l'experiència!

ANEM DE COLÒNIES A LA MANREANA!

Aquest curs hem anat de colònies a una granja escola que es diu la Manreana! Han sigut dos dies de convivència molt bonics, en què els alumnes de les dues escoles han mantingut una bona relació i han pogut fer jocs, han donat de menjar als animals, han fet tallers i activitats relacionats amb la granja, han jugat amb una corda que penjava d'un arbre com si fos una liana a les estones lliures, han compartit taula a les menjades… A més a més, han pogut conèixer l'origen i la transformació d'alguns aliments i els animals de granja.

Quan vam arribar, els monitors ens van fer un joc per descobrir els diferents espais de la granja i ens van explicar les normes i el funcionament general de la casa. Era un taulell de joc i un dau gegants i calia anar passant proves i descobrint animals per poder avançar i guanyar la partida. A les estones lliures tots els nens podien anar allà on volguessin de la granja; però havien d'estar atents, ja que en sentir la campana s'havien de reunir tots a l'entrada de la casa per començar l'activitat, anar a dinar...

Totes les nenes i nens van descobrir molts animals (estruços, ponis, vaques, porcs vietnamites, cavalls, emús…).

També van munyir vaques i van fer taller d'elaboració de flams i/o mató. A més a més també van poder amassar, van fer pans de diferents formes i coca de vidre! Alguns d'ells van acompanyar els monitors a buscar les vaques i les ovelles que estaven pasturant i els van ajudar a portar-les cap als estables.

A la nit el petits van fer un joc de buscar unes ferradures perdudes per la granja amb les llanternes i s'ho van passar molt bé! Els grans també van fer jocs, d'amagar-se per la granja i de riure!

Abans de marxar vam poder fer un tomb amb poni!

A la tornada alguns nens es van adormir al bus, ja que durant dos dies no vam parar! Ens ho vam passat molt bé i esperem repetir aviat!

CINEMA IN ENGLISH

■ Eduard López

Watching movies, shows or videos in English (with or without subtitles) is a very important part of the process of learning that language, and that is something that we, as a culture, sometimes tend to forget. One of the reasons that people in countries like Portugal, Sweden or Norway are much more proficient in English than in other countries like Germany, France, Italy or Spain is that movies and TV shows aren't dubbed there (with the exception of movies and shows for very small children) so kids and teenagers get used to listening English on a daily basis from a very early age, and not only at school, also at their homes, in their leisure time, etc.

Here in our school we try to watch videos in English as much as possible, particularly with pupils of Cicle Superior, when it is easier for them to follow a program in a foreign language, and their reading speed allows them to use subtitles as an aid if necessary. This semester we have watched some Bug's Life videos and we have learnt many things about English culture from Jack and Tara, the young hosts of the program. We have also been watching some chapters of "That's Life", a TV show designed for students of English as a

ELS ASTRONAUTES

■ La classe dels astronautes.

Els nens i nenes de la classe dels petits de l'Escola Cingle Roig hem estat, aquest curs, els astronautes i hem après moltes coses; ara us n'expliquem algunes:

- **EÇKWE:** ELS ASTRONAUTES BEUEN AMB UNA PALLETA.
- **SORAYA:** HE APRÈS QUE DORMEN EN UN SAC DE DORMIR I UN CINTURÓ PER ENGANXAR-SE A LA PARET I NO CAURE.
- **MARC:** HE APRÈS NOMS D'ASTRONAUTES.
- **LAIA:** MENGEN MENJAR COM NOSALTRES, EL PORTEN EN BOSSES.
- **SORAYA:** ELS HI TREUEN EL SUC I DESPRÉS HI POSEN AIGUA CALENTA O FREDA.
- **ADAM:** PER DORMIR ES POSEN UN ANTIFAÇ PER TANCAR ELS ULLS.
- **RAI:** PERQUÈ NO ELS TOQUI LA LLUM DEL SOL.
- **MAKSIM:** HE APRÈS COM DORMEN.
- **ÀGER:** VAN A L'ESPAI EN COETS.
- **JÚLIA:** ELS ASTRONAUTES PORTEN TUBS PER RESPIRAR.
- **TIAN:** ELS ASTRONAUTES FLOTEN A L'ESPAI.
- **EÇKWE:** HE APRÈS COM SÓN ELS VESTITS DELS ASTRONAUTES: PORTEN BOTES, GUANTS, CASC I MOTXILLA.
- **ROC:** DE VEGADES PORTEN BANDERES.

- **JOFRE:** NEIL ARMSTRONG VA SER EL PRIMER HOME QUE VA TREPITJAR LA LLUNA.
- **EÇKWE:** LA LAIKA VA SER EL PRIMER ÉSSER VIU QUE VA ANAR A L'ESPAI.
- **MARC:** YURI GAGARIN VA SER EL PRIMER HOME QUE VA ANAR A L'ESPAI.
- **ONA:** ELS COETS PORTEN ELS ASTRONAUTES A L'ESPAI.
- **LAIA:** JO VULL SER ASTRONAUTA.
- **SORAYA:** I JO.
- **JÚLIA:** I JO.

foreign language, where we can follow the whereabouts of a bunch of youths sharing an apartment.

But watching films and TV shows in English shouldn't be restricted to school. It's important that our children get used to watching those movies and shows in English at their homes too, with the help of subtitles, now that fortunately technology gives us that option. When they make a habit of it, they will enjoy it and won't be seen as a task anymore. And probably some of them won't even like dubbed movies anymore!!

TALLER DE MANUALITATS !!!

Aquest trimestre hem engegat un taller de manualitats amb els nens i nenes de Cicle Inicial. Aquest taller ha tingut la col·laboració i participació d'una àvia de l'escola, l'Àngels. Cada setmana, amb la seva empenta i energia, ens ha vingut a ensenyar moltes cosetes: hem fet polseres amb ganxet, hem fets ninotets cosint, collarets, avions amb pinces de roba... i encara no hem acabat!!! Ja ho veureu!!! Moltes gràcies a l'Àngels!!!

L'ESCOLA PARTICIPA EN EL PROJECTE RIU

■ Sílvia Chaparro i Miquel Sans,

Membres del comitè ambiental.

Els alumnes de cicle superior de l'escola Cingle Roig vam anar al la Font de les creus a fer el Projecte riu, que està dins el projecte d'escola verda.

Aquest maig vam anar a mirar el PH de l 'aigua, l'oxigen dissolt, els nitrats, la saturació d'oxigen, la transparència, la temperatura, el cabal, la velocitat, els macroinvertebrats, etc. El resultat va ser que l'aigua no està gens contaminada i estava millor que a l'octubre que va ser el primer cop que hi vam anar.

Vam mirar les plantes de l'entorn i vam recollir brossa.

Les plantes de l'entorn eren les correctes, però la brossa que hi havia era impressionant. N'hi havia una quantitat enorme. Ens vam trobar un munt de vidres, plàstic (bosses, ampolles, un pot de tint, etc), ceràmica, xancles, i com a molt impressionant un extintor!!

Ens agradaria que ho tinguéssim en compte i mirar de no llençar brossa a l'entorn natural, sinó als contenidors o a la deixalleria. Entre tots hem de cuidar el nostre riu i el seu entorn.

Sílvia Chaparro i Miquel Sans, membres del comitè ambiental.

VILAPLANA

TENIR CURA DEL MEDI AMBIENT DE L'ESCOLA

■ Cicle Superior Escola

Als alumnes de Cicle Superior, ens preocupa molt el medi ambient i tenim molta cura amb el pati de la nostra escola, per això, el netegem i plantem perquè estigui molt bonic.

Fa un temps, vam netejar l'espai de l'entrada, vam trasplantar unes quantes plantetes, vam plantar tomaqueres i plantes aromàtiques, per a donar més color i tindre el pati més cuidat.

A més a més, diàriament, ens repartim la feina i entre tots i totes, mantenint la revisió de les plantes i del pati entre tots els companys i companyes de cicle superior.

Gaudim molt mantenint i tenint cura de la nostra escola!

FEM DE JOAQUIM MIR

El passat divendres 8 de juny, vam fer la 2ª trobada de la ZER Baix Camp Nord. Aquesta vegada la temàtica anava enfocada en el projecte Mir-Manent que hem anat treballant durant tot el curs.

Els alumnes de cicle mitjà de les dues escoles vam anar a l'ermita de Sant Blai per a poder pintar diversos paisatges, igual que en el seu dia va fer en Joaquim Mir. Van utilitzar dues tècniques ben diferents:

la primera consistia en "pintar" un paisatge amb plastilina la segona es tractava de fer un petit collage amb els elements de la natura que trobessin per l'ermita.

La veritat és que van sorgir obres molt i molt elaborades i va ser un matí de convivència i harmonia entre les dues escoles.

L'altre conte de Sant Jordi

■ Dolors Sentís

Ja fa uns quants anys, a Vilaplana, un poblet petitet al peu de les muntanyes de la Mussara, hi vivia una gent… molt bona gent, que els agradava molt anar d'excursió, pujar per les tosques, anar a escalar, pujar en bici fins al refugi. I anar a les coves, sobretot a una en particular... la cova dels Patacons. En aquesta cova hi vivia un Drac, però no un drac qualsevol, era un drac al que li agradava nedar als tolls, volar i caminar, com la gent del poble, pels camins i senders de la Mussara. Els veïns de Vilaplana l'anaven a veure sovint a la seva cova, i passaven llargues nits xerrant i xerrant.

ESCENA 1 COVA

DRAC: Que fotut ho tenim, amb tots aquests polítics tancats a la presó!!, sense govern… VEI: Ja ho pots ben dir, nosaltres ja vam votar, però no ens fan ni cas.

VEINA: Sort que som pacífics, si no…..

DRAC: Quan des de dalt les muntanyes veig aquestes manifestacions tan multitudinàries… és que m'emociono!!

I així passaven les hores, els dies, les setmanes, els mesos i els anys.

Fins que un bon dia i després d'unes estranyes eleccions, va sortir un alcalde, que ningú coneixia, però es va imposar a tot el poble. Es deia Mariano.

ESCENA 2 POBLE

MARIANO: Hauré d'anar a viure al campanar de l'església, així dominaré tot el poble, li diré a l'agutzil que me'l netegi.

AGUTZIL: I per què vol viure en un lloc tan estret i alt? MARIANO: Per vigilar i controlar tot el que feu!

I anava passant el temps, i el Mariano s'avorria, els veïns de Vilaplana feien la seva vida i passaven d'ell, perquè només li interessava controlar i mirar a tothom des de dalt de tot del campanar. Una nit d'estiu, estava el Mariano com sempre controlant amb els seus prismàtics i, de sobte, va veure tot de llumetes que pujaven muntanya amunt, amunt, i després desapareixien, i ja de matinada, encara se sentia una música i unes rialles i de tant en tant es veien unes flamarades! L'endemà al matí el Mariano,va despertar la seva filla, que es deia Anarca, i se'n va anar d'excursió, a veure què trobava. I tot caminant caminant, va arribar a la cova.

ESCENA 3 COVA

MARIANO: Ves per on!!! Així que ets tu qui fas les festes! Ara veuràs com ho acabo.

ANARCA: Papa! És que no saps res! Com que no surts mai d'allà dalt del campanar!!. El drac és molt simpàtic, i intel·ligent, ens explica coses interessants, ens fa pensar. Ballem i riem molt amb ell.

MARIANO: Doncs ja t'hi pots quedar amb el teu estimat drac, a veure si li agafa gana i se't menja.

I tot tirant muntanya avall, va anar buscant amb el mòbil, buscant, buscant, va trobar un bomber, que es deia Jordi.

ESCENA 4 POBLE

JORDI: Així, què vol? Que en faci filets o el desallotgi? Aquest drac deu ser terrible!

MARIANO: Primer que tot! Prohibeixi anar a veure el drac. Posi unes tanques, faci una rasa, el que vulgui, però no vull que ningú del poble s'hi acosti.

I així va ser que el Mariano va començar a dir que l'alè del drac, feia tanta pudor que et podia matar… i a poc a poc la gent se'l va anar creient i no anaven a veure el Drac.

ESCENA 5 POBLE

VEINA: Doncs així que vas a veure el Drac?... uiuiu a veure si ton pare et tancarà a la presó, ja ho ha fet amb uns quants.

ANARCA: Que faci el que vulgui, jo me'n vaig a viure amb el drac.

L'Anarca se'n va anar a viure amb el drac a la cova dels patacons i el Mariano anava tancant vilaplanencs i vilaplanenques a la presó, per rebel·lió, sedició i terrorisme.

Tant i tant es va trastocar el Mariano amb això del drac, que va donar l'ordre al pobre Jordi de matar-lo.

ESCENA 6 COVA

JORDI: Bon dia Sr. Drac, miri em farà el favor de posar el coll aquí?? Es que l'he de matar.

DRAC: A mi??? Ai mareta meva!!! Però si jo no he fet res, només parlo amb la gent del poble, ens expliquem coses i ara ni això, només puc parlar amb l'Anarca, ja no ve ningú més. No podem fer festes a la llum de la lluna, ballar, fer un soparet de croquetes, ningú

no em ve a veure!

JORDI: I doncs? Sap per què el Mariano el vol fora de circulació??

ANARCA: Jo sí que ho sé! El Mariano és avorrit, vol que estiguem les dones a casa i els homes només treballin, lluitin i mirin el futbol i que no pensem massa, sobretot això. I com que el drac ens fa pensar en tot allò que passa i ens envolta, fem discussions de temes diversos i ell fa de moderador, ja que el Mariano no li agrada… no li agrada gens.

JORDI: La veritat és que fins ara hi he estat molt a gust amb vosaltres dos… mirarem d'arreglar-ho d'una altra manera.

Ja de nit, en Jordi va anar cap avall, a Vilaplana, abans de l'últim revolt de les Tosques, sabent que el Mariano estaria vigilant, va treure la seva espasa làser. Una llum resplendent i encegadora va il·luminar tot el poble, el Mariano es va escagassar, que deuria ser allò tan potent! En Jordi va agafar un altaveu i fent una veu d'ultratomba va començar:

ESCENA 8 POBLE

JORDI: Mariano mariano, has de marxar… soc l'esperit del drac, m'he menjat ta filla i de retruc el pocasolta del Jordi que has enviat a matar-me! I ara vinc a per tu!

Esparverat el Mariano, va fugir cames ajudeu-me, direcció l'Aleixar i no se n'ha sabut res més fins a dia d'avui. Al poble no hi van haver més eleccions, tot anava com una seda, perquè cadascú feia la seva feina, el Fulantí pastava pa, el Bruno, el Ricard i el Jose, feien fruita verdura i oli, el Pascal arreglava els fanals, endolls i altres, el Genís i el Joan Sebastià, feien l'obra grossa. El Perramon vigilava els carros mal aparcats i tocava les campanes del campanar, i el Jordi…..ai el Jordi, bé no tenia gaire feina i li van oferir ser el cafeter del casal.

L'Anarca va decidir quedar-se a viure amb el drac, i com que els dracs volen, van viatjar per tot el món, amb el que es van estalviar en vols, es van arreglar la cova dels Patacons i van fer una casa rural.

Apali, aquí s'acaba la història, espero que us hagi agradat…bé un moment... a la casa rural, tot i que era molt amunt de la muntanya, hi van plantar un roser de roses vermelles, busqueu-les, potser encara n'hi ha alguna. I vet aquí un gos i vet aquí un gat i un drac… aquest conte ja s'acabat!!!

■ ■ ■

Installacions JF
- *Electricitat, Gas, Aigua.*
- *Calefacció i Aire condicionat.*
- *Aprofitament d'aigües grises i pluvials.*
- *Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.*

http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici

Jordi Fernàndez Llorens
instaljf@tinet.cat
620 272 212

Casal de Vilaplana
Manel
Tel. 682 252 430

Energies renovables. L'autoconsum és possible? (I)

■ Daniel González Alguacil
Arquitecte

Millorar la construcció dels nostres edificis per millorar-ne el confort i reduir-ne la despesa econòmica i les emissions de CO_2 és molt important.

I si no podem reduir el consum, no hem d'oblidar que sempre tenim l'opció de que aquesta energia provingui de fonts renovables i així igualment reduir l'ús de combustibles fòssils.

Si volem tendir cap a pobles, barris o ciutats més sanes i descentralitzades no podem obviar que cal "descarbonitzar" el nostre sistema energètic i això passa perquè una part important de l'energia consumida als nostres pobles es produeixi de manera local i sostenible. Hem de pensar també a petita escala, podem aportar el nostre granet de sorra.

A les nostres vivendes tenim fins a 6 opcions depenent del que vulguem fer: escalfar aigua o generar electricitat. Són les següents:

Solar Tèrmica (aigua/calefacció)
Solar Fotovoltaica (electricitat)
Biomassa (aigua/calefacció)
Geotèrmia (aigua/calefacció)
Aerotèrmica (aigua/calefacció)
Mini eòlica (electricitat)

En aquest article parlaré de les dues primeres, que utilitzen l'energia del sol. A simple vista potser tots els "panells solars" ens poden semblar iguals però la diferència entre aquests dos tipus és que uns serveixen per transformar l'energia del sol en calor per escalfar aigua i per la calefacció (**Solar Tèrmica)**, i els altres, per transformar-la en electricitat. **(Solar Fotovoltaica)**

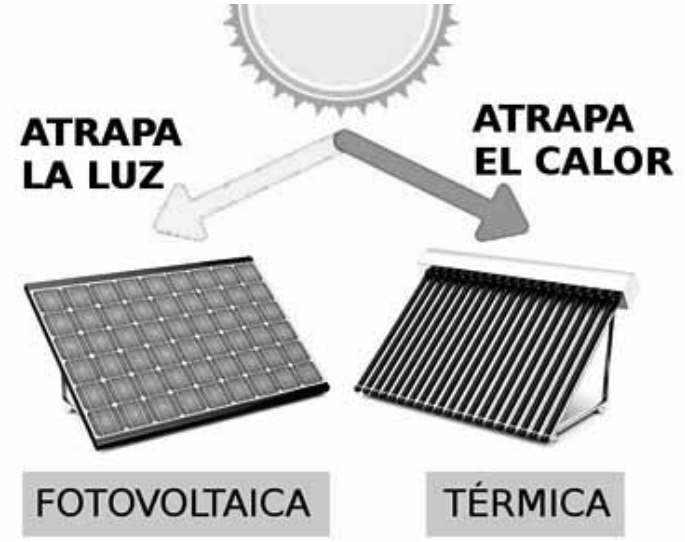

Solar Tèrmica

Com deia, l'energia solar tèrmica consisteix en l'aprofitament de l'energia del Sol per a produir calor per a la producció d'aigua calenta destinada al consum d'aigua domèstic, ja sigui aigua calenta sanitària, calefacció, o fins i tot per a producció d'energia mecànica i, a partir d'ella, d'energia elèctrica (nomes amb panells d'alta temperatura). L'energia solar tèrmica és diferent i més eficient que l'energia solar fotovoltaica.

Depenent del consum d'aigua calenta que tinguem, és possible que només siguin necessaris 1 o 2 panells tèrmics per habitatge per cobrir les necessitats.

En habitatges s'ha d'ajustar molt bé la grandària de la instal·lació per no produir excedents a l'estiu.

Aquest és el seu petit inconvenient, ja que és precisament a l'estiu quan més energia transmet el sol i quan menys aigua calenta segurament necessitem.

Els sistemes de captació poden ser de placa plana, els més comuns, o de tubs de buit, amb un millor rendiment (200% més eficients que les plaques planes) i que, en cas que un dels tubs s'espatllés, només cal canviar el tub afectat. Per contra són més cars.

Solar Fotovoltaica

L'energia solar fotovoltaica produeix electricitat d'origen renovable obtinguda directament a partir de la radiació solar.

Al produir electricitat té gran versatilitat i pot utilitzar-se localment, emmagatzemar-se en bateries o injectar-se a la xarxa elèctrica perquè es consumeixi en un altre lloc.

Un altre avantatge important és que es pot instal·lar des d'un únic mòdul per alimentar un element autònom, fins a construir gegantins camps que generen centenars de megawatts de potència.

Per aquestes raons la solar fotovoltaica és una de les fonts d'energia renovable més fàcilment integrable en un edifici. Avui en dia ja existeixen panells en forma de teules per integrar-los encara millor.

Es calcula que les plaques solars han reduït el seu cost en

un 80% en només 5 anys, gràcies a les bateries d'ió-liti, que permeten millorar molt l'eficiència del sistema al garantir que l'energia generada durant el dia es pot utilitzar per la nit.

Això permet **recuperar la inversió en uns deu anys**.

Les plaques fotovoltaiques estan garanties pel fabricant durant 25 anys, i la seva vida útil es pot allargar més enllà dels 40 anys.

A més, la Generalitat, a través de l'ICAEN, té previst atorgar ajuts aquest any com els de fa uns anys que van ser de fins al 70% del cost de la bateria i equips associats, amb un màxim de 5.000 euros per instal·lació.

Autoconsum fotovoltaic. És possible?

Sí. Tot i que malauradament, avui existeixen a la societat falsos mites i desinformació sobre l'autoconsum que frenen el seu desenvolupament.

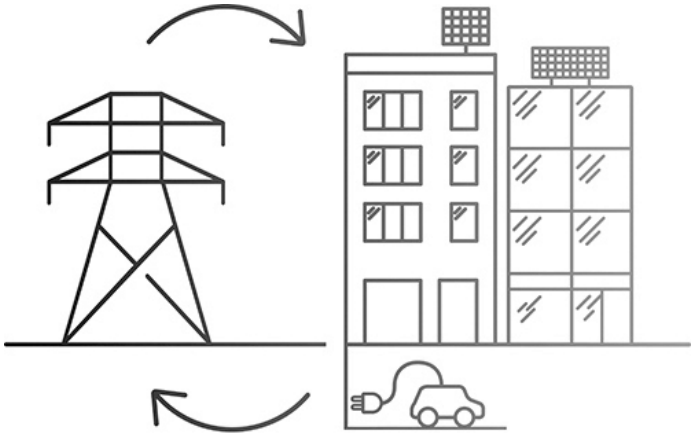

#autoconsum

I l'impost al sol del que sentim a parlar, quan s'aplica?

Un dia abans d'entregar aquest article (15 de juny 2018), hem rebut una molt bona notícia: La Unió Europea prohibeix l'anomenat "impost al sol" (peatge a l'autoconsum) en tots els casos, encara que fins ara aquest no s'aplicava a qui tingués contractats menys de 10 kW. La immensa majoria dels habitatges, doncs, quedaven exempts d'aquest impost: el 95% dels comptadors de Catalunya tenen contractats menys d'aquesta potència.

Quin cost té?

Quanta energia deixaré de comprar?

Una instal·lació domèstica (entre 2 i 5kW, amb bateria), pot costar entre 6.000€ i 15.000€, i podem estalviar entre un 70% i 95% de l'energia que consumim. La desconnexió de la xarxa no surt tan a compte econòmicament.

Quin espai necessitem?

Un panell convencional de 275W ocupa una superfície de 1,6m2. En un habitatge necessitarem entre 8 i 16 panells, ocupant una superfície entre 14 i 25m2. També cal preveure l'espai per l'armari de proteccions, el comptador, l'inversor i la bateria. Necessitarem un pany de paret, a partir d'uns 4m2 per les instal·lacions petites.

Reflexió final

Els ciutadans som centre del nou model energètic i això implica que hem de passar de ser consumidors passius a generadors de la nostra pròpia energia per a l'autoconsum, emmagatzemant-la i finalment compartint-la amb altres usuaris. Es fa evident la necessitat d'avançar cap a la **democratització de l'energia.**

Quan hi hagi suficients instal·lacions domèstiques d'autoconsum fotovoltaic s'assolirà també l'autoconsum compartit, mitjançant xarxes de distribució entre els diferents autoconsumidors per tot el territori, donant pas a les comunitats solars i a **reduir la dependència energètica.**

CuRioSiTaTS D'aRQuiTeCTuRa

A finals de novembre de 2017, Costa Rica va arribar als 300 dies utilitzant només energies renovables, encara amb el desembre per endavant on segur en van sumar alguns més.

Aquesta xifra es suma al 299 dies del 2015 i els 271 de 2016.

Qualsevol dubte o consulta: danigoal@coac.net

JOSEP MESTRE
SERRALLER
FERRO
ALUMINI
INOX
Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Noces d'Or

MAITE I JORDI

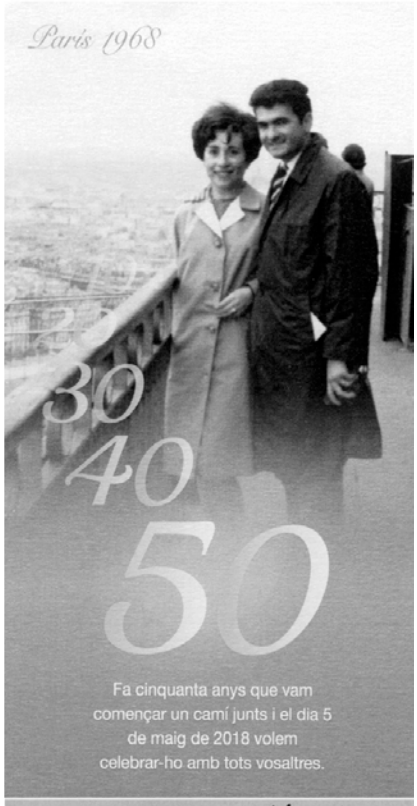

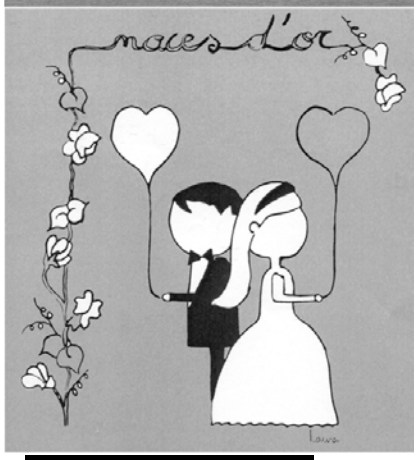

Dibuix de Laura Amigó Canela

Fa cinquanta anys que vam començar un camí junts d'unió, de matrimoni, de compartir i lluitar per una fita en comú.

A desgast dels anys que tenim i que notem com l'espelma de la vida es va acabant, tenim força per molts anys.

18 d'abril 2018

Premi literari per Laura Mariné Algerich

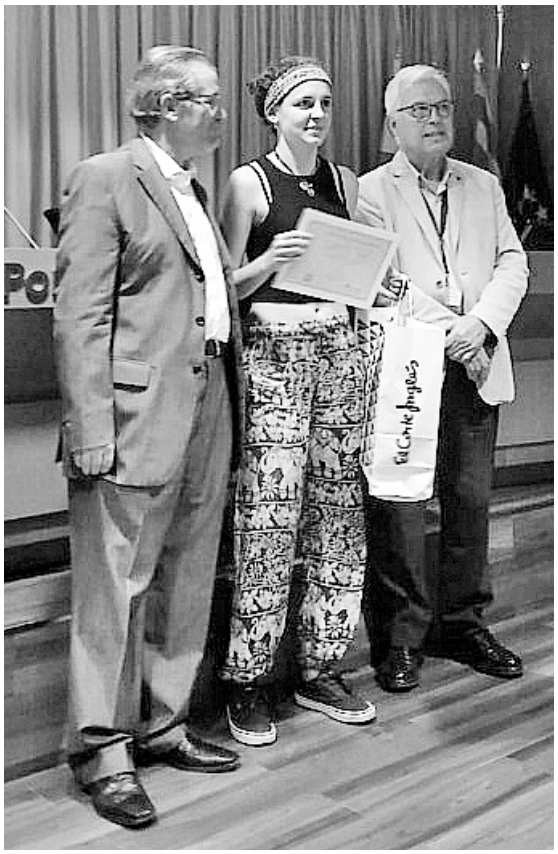

■ La Redacció

Laura Mariné Algerich va guanyar el primer premi de Batxillerat de Narrativa Curta Port de Tarragona amb el text Bergantina. El certamen, organitzat pel port de Tarragona i els Serveis Territorials d'ensenyament, té per objectiu promoure l'ús literari del català als centres educatius.

Des de la redacció Lo Pedrís, felicitem la Laura per aquest guardó literari.

NOTA DE REDACCIÓ

Fe d'errades Lo Pedrís 71

■ La Redacció

En Lo Pedrís 71, a la pàgina 4, en l'entrevista a Isabel Ferré Vergés es va cometre una errada involuntaria. Es va transciure que tenia el títol Júnior 2 quan en realitat hauria d'haver-hi escrit que té la titulació del curs Introductori 2.

PASSATEMPS Solució

1		J	O	S	E	P					R	U	L	L								
2				J	O	R	D	I			C	U	I	X	A	R	T					
3		C	A	R	M	E				F	O	R	C	A	D	E	L	L				
4		L	L	U	Í	S							P	U	I	G						
5			O	R	I	O	L			J	U	N	Q	U	E	R	A	S				
6	D	O	L	O	R	S				B	A	S	S	A								
7		R	A	Ü	L				R	O	M	E	V	A								
8				C	A	R	L	E	S		P	U	I	G	D	E	M	O	N	T		
9	J	O	A	Q	U	I	M			F	O	R	N									
10		J	O	R	D	I		T	U	R	U	L	L									
11	A	N	T	O	N	I			C	O	M	Í	N									
12	C	L	A	R	A		P	O	N	S	A	T	Í									
13		M	A	R	T	A			R	O	V	I	R	A								
14		J	O	R	D	I			S	À	N	C	H	E	Z							
15	M	E	R	I	T	X	E	L	L			S	E	R	R	E	T					
16				A	N	N	A			G	A	B	R	I	E	L							

VILAPLANA

REGAL - INTERCANVI - DEMANO

VILAPLANA RID

VILAPLANA ÉS SOLIDÀRIA

■ Alba Borràs, Txell Miracle, Ana Bernal

Benvinguts i benvingudes una vegada més a la secció de Vilaplana Rid. Aquesta vegada també amb un article dividit en tres seccions: en les dues primeres expliquem com va anar l'experiència de les Fires d'intercanvi de llibres i de roba i en l'última, una nova proposta de la mà de l'Ana, nouvinguda i veïna del poble. Com fa poquet que viu aquí i prové de Madrid, l'article és en castellà.

Sant Jordi: Intercanvi de LLibres.

per Txell Miracle i Alba Borràs

Per Sant Jordi i amb la col·laboració de l'Ampa de l'Escola Cingle Roig, vam muntar un espai d'intercanvi de llibres. La idea era que tothom que tingués llibres que sap que ja no llegirà i sobretot els nens/es que els llibres "se'ls queden petits ràpidament" poguessin portar un o més llibres per a intercanviar sense la necessitat que fos un a un. Era una taula de bufet lliure, és a dir la gent agafava i deixava els llibres que volia, això sí, es va demanar que fos dins uns paràmetres com el de la no-violència, ni llibres bèl·lics ni sexistes. Durant el dia, la gent va anar aportant i agafant llibres i els que van sobrar van ser portat al Casal.

Aprofitem aquest article per a recordar que hi ha una prestatgeria on tothom pot aportar i prendre els llibres que vulgui, a part de ser una petita biblioteca on els nens i nenes poden llegir quan estan al Casal. La iniciativa es diu **Pren i deixa'n,** ja que de vegades hi ha molts llibres i cal una renovació. Cal esmentat que ***Vilaplana és solidària*** amb una associació per a persones amb menys recursos que l'Espluga de Francolí, La Germandat, on aniran a parar algunes col·leccions que al Casal ja no hi cabien.

No volia acabar sense l'experiència d'una amiga de Reus que va pujar expressament a fer part del seu Sant Jordi a Vilaplana fent ús de la taula d'intercanvi:

"Per a mi, que la lectura és tan important, la fira del llibre de Vilaplana va ser una agradable troballa, *que millor que donar vida a un llibre*? Pren i Deixa'n, una idea genial que espero que tingui continuïtat". Carme de Reus

Fira d'intercanvi de roba i donació

per Alba Borràs

El passat dimecres 16 de maig vam fer la Fira de Roba de 17-19h, sota la petició que a les mares els anava bé aquest horari i a la Planeta perquè els nens/es poguessin jugar. Vam muntar unes 7 parades, algunes compartides i van participar unes 10 persones. Vam fer alguns intercanvis de roba entre nosaltres però el que té més mèrit, al meu parer, és la posterior donació d'un Jeep sencer de roba, que vam dividir entre tres associacions:

La roba de nen/a d'estiu va anar per a una agrupació que col·labora entre d'altres amb l'associació de Lluís Llach per portar roba i d'altres materials com motxilles per als infants del **Senegal.**

Per altra banda les talles grans de roba adulta d'home i dona va anar a l'associació **Ayudamos**, associació creada per una companya del grup Rid del Camp de Tarragona

Finalment la resta de roba, unes 15 bosses grans de roba, calçat i complements va anar a **l'associació de recuperació de tèxtil Humana** que recentment ha obert botiga a Reus i paral·lelament ha creat uns horts socials a la mateixa capital del Baix Camp.

Quan vam fer l'aportació vam rebre informació de com funciona la part de la recollida, crec important fer uns apunts per saber on va a parar la roba que posem als contenidors, que en el cas de Vilaplana és de Roba Amiga i vam triar la Humana per a diversificar, ja que havíem de fer un viatge a Reus,

CA LA PEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp
PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia
Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

sinó el contenidor s'hagués sobreeixit.

La roba l'envien a la planta de l'Ametlla del Vallès, on fan la classificació i la destinen a diferents usos una vegada seleccionada:

Un 14% es ven a les botigues de Catalunya, la majoria a Barcelona i una a Reus, les persones amb menys recursos poden optar a uns abonaments per a rebre la roba gratuïtament.

Un 45% va a països de l'Àfrica, Llatino Amèrica i Àsia, on es ven a preus reduïts perquè li donin valor. El 35 % s'aprofita per a reciclar-la i es fan mantes, cortines o per farcir els seients de cotxes.

Només un 6 % no es pot aprofitar, el 2% per a la revalorització energètica i el 4% als abocadors.

Pel que fa a la part Humana, i mai més ben dit, els ingressos són revertits en la societat, ***a Catalunya***, es realitzen projectes educatius, horts socials, ajuda per a vestuari i ajuda social.

I a nivell internacional: educació i inserció laboral, agricultura i desenvolupament rural, desenvolupament comunitari, prevenció de malalties contagioses, assistència i emergència, energies renovables i eficiència energètica.

Per acabar, recordar-vos que la indústria tèxtil és una de les més contaminants, els tints, els productes químics que conté la roba nova genera danys irreparables al medi ambient a la majoria de països productors de roba, a part de les condicions de treball pèssimes que tenen les treballadores perquè nosaltres aquí poguem comprar roba per uns pocs euros; per això i des d'aquí fem una crida a la reutilització de la roba, ja sigui donant la roba que ens sobra com comprant la roba de segona mà, d' aquesta manera li dones una segona vida a la roba i ajudes a projectes social.

Si voleu aprofundir amb la tasca que realitza l'associació Humana, us recomano el documental que celebra els 30 anys de l'associació i es diu "Persones". ***https://www.youtube.com/watch?v=cPdDBh3hX80***

Mobilitzem-nos

per Ana Bernal

Yo he nacido en una gran ciudad, donde todo está conectado y puedes llegar a cualquier sitio, casi a cualquier hora, en transporte público. Donde puedes comprar lo que necesites y acceder a cualquier servicio tomando un autobús o caminando un poco.

Esto es una gran ventaja, pero no lo es todo y a pesar de las infinitas opciones que ofrece la ciudad, he decidido vivir en el campo.

En los pueblos se respira otro aire, conoces a tus vecinos y el ocio se transforma.

Aquí no hay centros comerciales, ni luces cegadoras, ni ruidos de coches. Aquí se consigue escapar de los ritmos vertiginosos y prisas inagotables. Todo eso lo cambiamos por los montes, los árboles, las huertas, el canto de los pájaros y el murmullo del agua.

Aun así, es una triste realidad que las zonas rurales van mermando.

Se reducen los recursos y servicios, concentrándose cada vez más en las ciudades, lo que hace a los habitantes de los pueblos dependientes de éstas y acabando así, en muchos casos en el éxodo rural.

Un factor muy importante para que la vida en los pueblos, en los tiempos que corren sea viable es que tengan buenas conexiones con el exterior, así conseguiremos que la gente que aprecie este estilo de vida se quede sin tener que renunciar a los servicios que ofrece la ciudad, no teniendo que depender siempre del coche.

Quizás suene un poco utópico, pero todos los grandes cambios van pasito a pasito y debemos implicarnos

Marta C.
Estilista
C/ Dr. Fleming, 9
Tel. 661 359 418
43380 VILAPLANA

EXCAVACIONS I TRANSPORTS
MIRALLES
JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.
Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 ALFORJA

GAUDÍ
Centre de Reconeixements
Mèdics - Psicotècnics
Permisos de conduir i armes
Certificats mèdics d'aptitud esportiva
Certificats mèdics oficials
Passeig Sunyer 18 Baixos
43202 REUS
Telèfons 977 11 54 11
977 75 66 57
www.centresmedicsbonet.com
reus@centresmedicsbonet.com
Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir

y esforzarnos porque el mundo en el que vivimos no acabe siendo un cúmulo de mega ciudades contaminadas quedando así nuestros pueblos y campos en soledad.

Por esto y también por la inminente y gran necesidad de afrontar el reto medioambiental al que se enfrenta la humanidad, he querido proponeros un método sencillo que conocí en la comarca de La Vera (Extremadura). Allí, una zona rural, con la ciudad más cercana a unos 50 minutos en coche y un sistema de transporte público muy escaso y costoso, existía un grupo de whatsapp en donde los conductores publicaban los viajes que podían ofrecer, o a su vez, se solicitaban plazas como pasajeros.

Funcionaba muy bien, yo lo he utilizado en muchas ocasiones y había una afluencia de ofertas y demandas a cortas, medias y largas distancias muy elevada.

Esto era muy útil para ciertos colectivos que se ven limitados y aislados por los escasos horarios de los autobuses, como jóvenes que por su edad no pueden acceder al carnet de conducir,

personas sin vehículo o personas mayores. Se trata de facilitarnos la vida, de cuidarnos y de cuidar nuestro planeta, de reducir nuestro impacto, de querer a los pueblos.

Para esto hemos creado un grupo de whatapp llamado "Mobilitzem-nos" en donde podemos ofrecer o demandar desplazamientos.

Para que funcione bien necesitamos ser much@s, de Vilaplana y los pueblos colindantes, también de las ciudades cercanas. Se pueden ofrecer viajes frecuentes, al trabajo o la universidad, trayectos al supermercado o a Barcelona o a cualquier lugar, nunca se sabe quién puede estar interesad@.

Así que os animo a que os apuntéis a la iniciativa e invitéis a todas aquellas personas que puedan estar interesadas.

Teneis que escribir un email a vilaplanarid@gmail.com y se os añadirá al grupo.

Saludos a todos/todas

■ ■ ■

EL PULSÒMETRE

■ La redacció

El servei local d'internet baixa perquè no acaba d'acomplir amb suficiència les expectatives que en principi havien donat als seus usuaris. Les queixes pel mal servei haurien de fer replantejar al consistori quines alternatives es poden trobar i què caldria canviar per millorar l'actual servei.

L'ANC de Vilaplana puja amb escreix per donar visibilitat i fer d'altaveu mediàtic a la situació política que viu actualment el procés a Catalunya. L'organització del ***Sopar Groc al Casal Vilaplanenc***, com a mostra de solidaritat envers els nostres presos polítics i exiliats, a partir del variat elenc de conferenciats de gran talla ètica i intel·lectual que hi van participar, és un exemple excel·lent que cal posar en valor.

Un Racó amb vites a la sanació

Les constel·lacions familiars I: ELS ORDRES DE L'AMOR

■ Alba Borràs Díaz
Psicòloga i naturòpata

Les constel·lacions familiars I : ELS ORDRES DE L'AMOR Què són ?

Bert Hellinger va ser el creador de les constel·lacions familiars, les quals proporcionen un ordre dins els sistemes,

tant familiars com grupals, en el treball o en espais d'aprenentatge. Tot grup forma un sistema i si aquest es troba ordenat i totes les parts ocupen el lloc que els correspon podríem dir que gaudeixen de salut i que els membres es senten a gust a tots nivells, de salut física, equilibri emocional i en pau mental . Ara bé quan hi ha un desequilibri en una part de la constel·lació, ja que es tracta d'un sistema, les parts afecten al conjunt.

Les constel·lacions familiars no són considerades una forma de teràpia, ara bé poden tenir conseqüències

sanadores. En realitat són considerades una fórmula que ens ajuda a posar a lloc cada part per a ordenar el sistema, sigui familiar o d'un grup que comparteix un fi o interès comú.

Com funcionen?

Les constel·lacions familiars bàsicament funcionen representant el problema que ve a constel·lar la persona interessada. Aquesta veu la representació asseguda, mentre un grup de voluntaris/es representen els membres implicats en la problemàtica, majoritàriament familiar. També es tracten malalties, problemes econòmics o de feina, es col·loca un representant per a totes les parts importants: per exemple pare, mare, parella, malaltia, etc.

Per a representar una constel·lació cal anar amb la ment oberta i tenir l'habilitat de deixar (per una estona) la teva pròpia conversa mental a banda. I llavors les representants es deixen sentir la informació que els arriba i la representen. Quan comences a constel·lar t'envaeix una sèrie de sensacions, emocions, a les quals cal fer cas i seguir-les i expressar-les. I així per mitjà de la persona que guia la constel·lació es va teixint el fil de la informació que va sorgint, per a reordenar-la i que cadascú ocupi el seu lloc, el que li pertoca.

La veritat és difícil d'explicar, perquè és una sensació que s'ha de viure, els més escèptics us preguntareu i d'on surt aquesta informació que es representa? Alguns dirien que de l'inconscient col·lectiu, en paraules de Jung, altres de la informació continguda en l'ADN. Tots tenim ADN que ve dels primers humans; per tant, tots venim de la mateixa informació genètica o bé d'un "teixit etèric" que ens envolta que conté la informació de tot allò que ha viscut la Terra i que està contingut en els registres Akhàsics, totes elles són teories, i podríem seguir enumerant- ne. Jo crec que l'important són les sensacions amb què marxa la persona cap a casa quan el seu sistema és ordenat i la pau que sent quan els seus avantpassats tornen a tenir el seu lloc. Per la psicologia seria un joc simbòlic: és per exemple el joc que fan els infants quan van al metge i els ha fet mal la injecció... quan arriben a casa juguen a posar injeccions al seu peluix preferit, per a processar allò viscut i posar a lloc el trauma. Les constel·lacions poden ser vistes com una forma de representar el trauma externament, veure'l, identificar-lo i col·locar-lo al seu lloc, expressant pel camí totes les emocions que van quedar sense expressar en el seu moment, origen de la majoria de traumes: no haver pogut expressar les emocions associades al fet traumàtic.

I com s'ordenen els sistemes?

Bert Hellinger va anomenar el que es diuen els ORDRES DE L'AMOR que ens poden ajudar a identificar on es troben els desordres en la nostra vida, podeu observar si aquests principis estan o no en harmonia en la vostra família i en el cas que no, com és possible que aquest desordre generi un desequilibri.

1r ORDRE: JERARQUIA I PERTINENÇA

Pertinença

Tots els membres de la família tenen igual dret a pertànyer a la família i

CONSTRUCCIONS
JOAN MESTRE SL
C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73
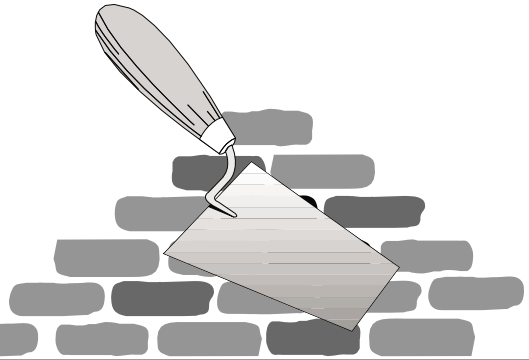

tots pertanyen a la família d'igual forma, siguin quines siguin les seves idees, les formes de fer o ser.

De vegades donat un fet dolorós del qual no es parla o bé es jutja negativament, s'exclou una persona de la família, algun dels casos d'exclusió són l'alcoholisme o altres addiccions, ludopaties, abusos, delinqüència, avortaments, fills morts molt petits i també "les ovelles negres de la família" tots ells són exclosos de la família o bé perquè es deixa de parlar d'ells com si no existissin o bé perquè quan se'n parla es fa amb to despectiu. Això genera un desequilibri que en constel·lacions familiars es veu molt clar, perquè un membre més jove familiar agafa el rol de l'exclòs repetint aquells patrons, per tal que el familiar exclòs sigui vist, ja que el sistema sempre tendeix a buscar l'equilibri d'una forma o altra, de vegades no del tot saludable.

Altra forma de desequilibri que genera l'exclusió és la malaltia, sovint quan es dona el lloc que li correspon a la persona exclosa el representant de la malaltia diu "jo ja puc marxar".

Jerarquia

L'ordre jeràrquic és molt important: el més bàsic és que qui arriba primer té el primer lloc i a mesura que es van afegint els altres membres van ocupant els seus llocs.

Un exemple clar és quan una parella amb fills/es es separa i un dels pares té una altra parella; en primer lloc, es troben la primera parella i els fills de la primera parella i després ve el lloc de la segona parella i els fills que pugui tenir amb aquesta. I això és important perquè de vegades es dóna més importància a la nova parella i els nous fills, creant un desordre en relació a la primera parella i fills/es, que pot arribar a convertir-se en exclusió.

Un altre exemple: els germans de vegades també volen ocupar altres llocs que no els pertoca, i això ho podem veure quan el més petit vol fer de germà gran. O fins i tot quan el germà gran fa de pare dels altres, aquest desordre pot provocar que el germà que vol fer de pare no trobi parella, ja que d'alguna forma està emetent una informació i és que al ser el "pare metafòric" dels seus germans ja està "casat" amb la seva mare, són aquells nois o noies que viuen a casa dels pares (falti o no un dels dos progenitors) i s'han fet càrrec de coses que els pertocava als pares i no a ell /a que per odre jeràrquic ve després.

Un altre exemple que té lloc sovint és quan ocupem el lloc de pares o mares dels nostres pares i mares, carinyosament se'n diu "abuelear", és a dir, fer d'avi o àvia, ja que pretenem ensenyar què és el millor per la vida dels nostres progenitors, creient-nos que en sabem més que ells i creant així un gran desequilibri en la nostra vida.

2n ORDRE: EQUILIBRI ENTRE DONAR I REBRE

El balanç de rebre i donar entre iguals ha de ser equilibrat perquè una relació sigui pròspera i es mantingui, és a dir si dins d'una parella sempre és un el que dóna i l'altre el que rep, es crea un desequilibri difícil d'arreglar que genera una frustració, tant per al que dóna en excés com per al que rep. Entre iguals inclou amistats, germans o parella.

Entre desiguals, és a dir entre progenitors i fills /es, l'ordre adequat és que els pares donen i els fills/es reben. En canvi, hi ha moltes ocasions entre les quals els descendents no poden rebre o no els hi resulta fàcil, creant així un desequilibri (ja en parlarem en una altra ocasió).

3r ORDRE: LA CONSCIÈNCIA DEL TEMPS I EL LLOC QUE TE TOCA VIURE

Sovint vivim en un passat, amb unes emocions antigues de recança, de nostàlgia o de ràbia, tristesa, etc, que no ens permeten viure el moment present i de vegades aquestes emocions són "herències familiars".

Ens en podem adonar sobretot quan algú diu: "és que és patidora com sa mare" o qualsevol altre adjectiu. Aquell atribut l'hem fet nostre i ens fa viure la vida sense la total capacitat de les nostres habilitats, de tal forma que estem vivint la vida amb un patiment que és més heretat que propi i això provoca que no visquem en plena consciència

de la vida present. Això es pot extrapolar més enllà d'emocions, a formes de fer, que són familiars, com si en la genètica haguéssim heretat el tarannà, la personalitat o les addicions; són més aviat lleialtats familiars que decisions pròpies. És per això que les constel·lacions et permeten prendre consciència del teu moment present i que hi ha de propi i d'allò heretat per a poder deixar enrere allò que no ens fa bé, honrant i respectant els nostres ancestres en el procés.

Com veieu, és un tema molt extens i complex d'explicar, per la qual cosa crec que hi dedicaré algun altre número.

Per a més informació o qualsevol dubte em trobareu a ***terapia.albabd@gmail.com***

■ ■ ■

DESCOBERTA BOTÀNICO-MEDICINAL PER LA MUSSARA

(CAPÍTOL 3)

■ Ramon Gausachcs

Després d'uns pocs minuts vam passar pel costat de l'aljub, dipòsit d'aigua que havia abastit els mussarencs si havia acumulat prou pluja en aquella serra seca.

Tota aquesta zona és la que es coneix com el serret de les Boixeriques, oi? –vaig preguntar tot aturant- nos en una llosa des d'on es veia des del mar fins els cims del Montsant passant per les serres de Pradell i de Llaberia-. Collons! Quines vistes!

—D'on veniu, Boronada? —preguntà Anton.

—De lo serret de les Boixerigues, de recollir-ne per a ta mare —respongué la vella amb dificultat—. Em va dir que tenia mal d'orina.

Ramon coneixia les propietats antisèptiques urinàries de la boixerola que, com ja havia sentit, aquí tenia noms semblants.

Menys mal que no ha vingut la Josefina –comentà en Josep Maria, referint-se a un dels noms que rep la boira en aquella zona.

Ni se l'espera. Tinc entès que a aquesta planta també se la coneixia amb el nom de boixeringa, i boixerina a Alcover –vaig dir consultant uns fulls-, però d'això últim no en puc estar segur perquè l'autor d'aquest dossier li va posar el nom científic d'*Arbustus officinalis*. Com veus no és pas cap arbust, sinó una herba reptant –vaig dir assenyalant una extensa mata reptant de fulles verdes que no aixecaven un pam del terra-, però medicinal sí. Les seves fulles –vaig dir agafant una branqueta- contenen arbutina, un interessant antisèptic urinari. Però aquest nom científic és fals. Crec que l'autor no va trobar el taxonòmic, que és *arctostaphylos uva ursi*, que tant en grec com en llatí vol dir raïm d'ós, i se'n va inventar un.

Te de roca, oi? –preguntà Josep Maria assenyalant una petita mata propera de floretes grogues al final de llargues tiges de fulles petites, que treia el cap per la part superior d'aquell cingle-. Rupícola.

Exacte, arrela a les esquerdes de les roques, com el salsufragi, que hi ha en un mur enjardinat dins de Farena. El te de roca ha sigut una de les plantes més emprades medicinalment en aquesta serra. A part de considerar-se-la digestiva, s'ha fet servir contra grips i refredats. A Mont-ral fan, o feien, una solució anticatarral amb el te de roca, l'eucaliptus i una dita flor blanca, que desconec quina era però que sospito pot ser la sanguinària, que rep el mateix nom a les Guilleries o a l'Alta Anoia-Segarra, i que he vist en alguns indrets d'aquesta serra, com ara sota Siurana, i que si bé ha destacat pels seus beneficis sobre la circulació sanguínia, se sap que també s'ha fet servir contra les afeccions de les vies respiratòries. Aquesta conclusió, però, l'haig de posar en quarantena mentre no rebi confirmació.

Crec que si ens quedéssim aquí podríem muntar un herbolari ben complet, oi? -preguntà assenyalant i nomenant diverses mates d'herbes, totes elles medicinals i altament aromàtiques-. Farigola, romaní, sajolida, espígol...

Sí. He, he. Ja ho crec –vaig respondre en adonar-me'n que estàvem envoltats de les herbes medicinals més representatives i emprades en serra, i vaig recordar com les descrigué a la meva novel·la sobre La Mussara.

...aquella deliciosa marinada que acariciava matolls d'herbes aromàtiques i arrossegava la deliciosa flaire de la verda sajolida i del gris espígol, encara no florits, i del romaní, que ornat de precioses flore-

TECPERVAL, S.L.
TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS
Carles Bonet Juanpere
ENGINYER ELÈCTRIC
Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

La Tartrana de Cal Munter
Confort en Allotjament Rural
Àngel Guimerà, 9 - 43380 **VILAPLANA**
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

tes blaves com petites orquídies silvestres, esperava delitós l'esclat de la deliciosa fragància dels capcirons florits de la farigola.

Per quina comencem? –preguntà en Josep Maria.

Doncs per aquesta mateixa –vaig dir fregant amb una mà una branca plena de verdes fulles de romaní que tot seguit vaig olorà-. A Rojals li diuen romanill; a Alcover, remonill –vaig explicar consultant els meus fulls-, i a la resta de la serra també se li diu romaní o romer.

A part de per assaonar els guisats, per a què serveix?

Vaig respondre amb un rodolí popular:

"De la virtut del romaní, mil coses se'n poden dir". Polivalent, com la farigola –vaig dir assenyalant-ne una mata propera-. Reconstituent i hipertensora.

Diuen que estimula la memòria –observà Josep Maria.

Diuen. Això ve perquè les flors contenen liti, un oligoelement que millora la sinapsis augmentant la propagació de l'impuls nerviós entre les neurones, fet que incideix positivament en la concentració i la memòria. El remei més popular que es fa amb romaní, però, és l'anomenat esperit de romaní, una maceració en alcohol d'un grapat d'aquesta herba durant setmanes. El resultat serveix per fer fregues musculars que van bé contra els dolors musculars i articulars. *"L'esperit de romaní, el dolor prest fa fugir"*

–vaig recitar.

Aquí, pels dolors articulars de lo reuma, hi ha gent que s'ortiga los genolls.

Això m'ho va dir fa anys en Santi Jàvega, llavors l'herbolari de Sau, i va afegir que era l'únic remei que li calmava ràpidament les crisis de reuma. Ja t'he dit abans que l'ortiga està infravalorada –vaig afegir aixecant el dit.

■ ■ ■

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES

■ Antonio Martínez

El passat dia 18 de març es va realitzar l'Assemblea General d'Associats amb una gran assistència d'associats. En la mateixa es va realitzar el canvi parcial de la Junta. Van cessar en el seu càrrec Maria Mestre Mestre – Josep Cabré Alberich i Maria Bigorra Olesti. Van ser escollits com a nous membres Ma Dolors Llauradó Anguera, Júlia de la Fuente de la Cruz i Antonio Martínez Rodríguez.

En quant a les activitats realitzades, el passat dia 8 d'abril vam cel·lebrar com cada any "La Festa de la Pasqua", amb un berenar-sopar en què també vam degustar la típica mona, i les habituals rifes de torretes de plantes. L'assistència va ser de més de 45 persones, tot un èxit.

També el 17 de maig, una nodrida representació de la nostre associació va participar en la XXI TROBADA COMARCAL DE LA GENT GRAN que organitza el Consell Consultiu Comarcal del Baix Camp. Es va fer una excursió i visita a la Seu Vella de Lleida i una visita panoràmica de la Ciutat. Vam acabar aquesta trobada, com no, amb un bon dinar, rifa i ball de tarda.

A partir d'ara, aquesta Junta ja comença a preparar el que serà l'acte principal i més important d'aquest any, la preparació de la festa del 25è aniversari de la creació de l'associació.

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados
SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante
977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 REUS (Tarragona)

Aprendre a nedar jugant

■ Sergi Mestre Alonso
Monitor de Natació

Una de les principals preocupacions dels pares, quan arriba l'estiu, és que els seus fills sàpiguen nedar per defensar-se per si sols a l'aigua. Durant l'any existeixen infinitat de piscines que ofereixen cursets de natació, i a l'estiu es sumen molts pobles, com el nostre, que també imparteixen classes de natació de manera intensiva.

Evidentment, aprendre a nedar és important, però tan important és aprendre a nedar com la manera en com s'aconsegueix l'aprenentatge.

Antigament, els cursets de natació eren molt rudimentaris. Els monitors, alguns sense llicencies ni acreditacions, ensenyaven a nedar amb uns mètodes poc ortodoxes. La majoria de vegades llançaven als nens a l'aigua i els propis infants s'havien d'espavilar per arribar a la paret i agafar-se. La missió del monitor es basava en que el nen o nena no s'ofegués en l'intent.

D'altres monitors, una mica més moderns, ensenyaven a nedar fent que els infants fessin piscines amunt i avall fins que acabaven exhausts. Ambdós mètodes, suposaven un esforç i molts traumes als participants, que associaven la natació i aprendre a nedar a fer una activitat que detestaven. Quants nens i nenes ploraven quan se'ls hi deia que anirien a natació?

EL JOC COM A MÈTODE D'APRENENTATGE

Molts psicòlegs i pedagogs, al llarg de la història, han destacat la importància del joc en la infància, tant pel desenvolupament social i cognitiu de l'infant com per ser una eina d'ensenyament indispensable.

Un nen o nena, quan juga, no només s'ho passa bé i prou, sinó que està aprenent, assimilant conceptes i coneixements nous a cada instant.

Tenint en compte tot això, perquè no fem de la natació una activitat lúdica que proporcioni a l'infant un interès per voler aprendre? Si el joc, és el millor mètode d'aprenentatge, fem de les classes de natació un joc.

Si un monitor de natació presenta les seves classes mitjançant jocs, reptes que provoquin la curiositat dels infants i fa servir recursos diversos com ara la música, els contes o el ball, despertarà en l'infant un desig per voler

participar de les classes perquè s'ho passarà d'allò més bé i aprendrà els mecanismes de la natació de manera que ni se n'adonarà. El paper del monitor ha de ser de motivador, respectuós amb les voluntats dels infants i en el procés d'aprenentatge de cadascun d'ells, afectiu i carinyós. Un monitor hauria de jugar amb els nens i passar- s'ho tan bé com ells.

Així doncs, el més important no és que el nen o nena aprengui a nedar com sigui, sinó que s'ho passi bé en el medi aquàtic, perquè aquesta és la millor manera d'aprendre.

■ ■ ■

L'esparver
Restaurant
C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 223 - 655 834 157
www.esparver.com
/ EsparverRestaurant

Dietètiques Cabré, C.B.
peso forma
ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA
C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA
Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

ESPORT AL PARC SALUT DE LA PLANETA

■ Sergi Mestre Alonso

Durant els passats mesos de març i abril es van dur a terme al Parc Salut de la Planeta vuit sessions de dinamització del Parc en favor de la salut de la gent gran. Aquest projecte sorgeix d'un acord entre la Diputació de Tarragona, la empresa Diversport i l'Ajuntament de Vilaplana.

Abans de començar les sessions de dinamització, a la Sala de Cultura es va fer una xerrada informativa on s'especificaven les avantatges i millores que suposa fer esport i tenir un estil de vida saludable, i per la gent gran, fomentar aquest hàbit és de vital importància per poder gaudir d'una vida sana i plena d'energia.

De les vuit sessions, sis es van poder realitzar al Parc de la Planeta, i dues, per motius meteorològics, a la Sala de cultura.

Durant aquest temps, els participants van poder realitzar exercicis de resistència, força, equilibri i coordinació, mitjançant els aparells situats al costat del pàrquing i altres exercicis de dinàmiques de grup.

Cada sessió tenia una durada d'una hora, i es realitzava els dimecres de 15h a 16h. S'hi van inscriure un total d'11 participants, que van quedar encantats de les sessions programades.

Jo, com a treballador de la empresa Diversport, era l'encarregat de dirigir les sessions, i només puc tenir paraules d'agraïment cap als participants, perquè a més de fer esport, vam crear un ambient molt agradable i positiu. I el que més em congratula, és que tinc constància que, tot i haver acabat les sessions dirigides, encara es reuneixen cada dimecres al parc per continuar fent exercicis. Per tant em sento orgullós d'haver creat un hàbit i rutina saludable entre els participants.

Així que ja ho sabeu, si us animeu, feu ús del Parc Salut, on a més de millorar la vostra salut, gaudireu de molt bones estones acompanyats de la millor gent.

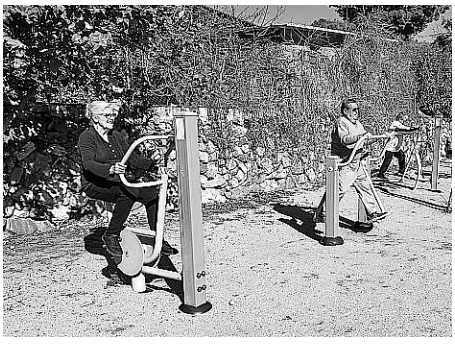

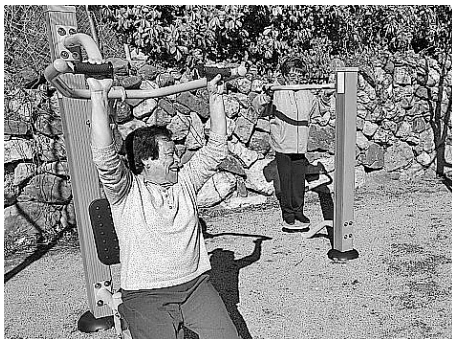

■ ■ ■

PASTÍS DE XOCOLATA AL VAPOR

■ Dolors Sentís

Ingredients:

— 1 llauna petita de llet condensada (370 g)
— 4 ous
— 100 g de farina
— 60 g de cacau en pols
— 1 sobre de llevat químic (15 g)
— 40 g de mantega a temperatura ambient
—1 litre o 1 litre i mig d'aigua

Aquest pastís té la particularitat que es cou al vapor. Posem tots els ingredients en un bol i barregem.

Aboquem la mescla en un motlle que ens càpiga al cistell de fer menjar al vapor. Tapem amb paper film el motlle i hi posem a sobre 2 o 3 papers de cuina. Ho posem dins el recipient del vapor i el tapem amb la seva tapadora, si en té.

Ara preparem l'olla per fer el vapor. Hi posem el litre o litre i mig d'aigua i deixem coure durant 60-65 minuts . Comprovem si està cuit punxant amb un escuradents, si surt net és que ja està llest.

Pot semblar un pastís excessivament dolç, per la quantitat de llet condensada que porta, però no és així, almenys pel meu gust. És força lleuger.

Que vagi de gust.

Les Brases de Ca l'Olla
restaurant
Passeig de la Mussara, 8 - 43380 VILAPLANA
lesbrasesdecalolla@gmail.com
F-Les Brases de ca l'Olla
Tels: 977 782 862 - 661 793 565

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE LES MUNTANYES DE PRADES
AAMP

Servei Oficial: Lucas CENTRE AUTOTECH
Tallers Rafel Sans
Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - ENERGIA SOLAR
C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384
taller@rafelsans.com

Històries per menjar

Fricandó

■ Mariona Quadrada Monteverde

Només de sentir la paraula, és com si s'hagués anunciat una alerta incitant a plaer. Plaer per l'olor de la cassola, pel gust que sentirem d'aquí a una estona, perquè vol dir que és festa i serem més dels habituals i hi haurà gresca. I plaer perquè no em bellugaré de la cuina per viure cada pas d'un dels plats més bons del món.

Tallets fins de la llata de la vedella, ha de ser llata que queda melosa i, si és cou bé, es desfà a la boca. I, sí, és així, qualsevol altre tall no ofereix la mateixa suavitat, potser el jarret. Cebes, farina, vi ranci i moixernons. Ah no! que se'n diuen carreretes o carreroles. Nosaltres sempre les havíem anomenat així, no són bolets de la nostra terra sinó de prat i no en teníem nom propi. Vam adoptar el que es comercialitzava. Ara ja sabem que els moixernons són d'una altra mena, més com si fossin xampinyons, ara, això sí, més gustosos.

La cassola grossa ja és a punt als fogons, apagats encara. Al taulell un escampall de talls. Primer la sal, després passar-los per farina i, sobretot, ben espolsats, que no deixin gaires engrunes a l'oli. Comencem a fregir, només enrossir i treure en un plat ben gros. Mentre, algú altre trinxa la ceba ben petita, no s'hi ha de veure. Ara a sofregir- la fins que sigui ben ben rossa. Gairebé amb pressa, la farina ben remenada i integrada amb la ceba i de nou la carn. En una tassa s'hi remullen les carreretes seques que s'inflen fins a adquirir el doble del volum inicial. Cap a la cassola amb aigua i tot que hi donarà més gust. La flaire penetrant però, arriba amb el vi ranci, que bulli uns quants minuts i ho cobrim tot d'aigua.

A taula, els ulls i les boques fan de les seves i ja no hi ha resistència davant d'allò que mastegarem d'aquí a uns instants breus. Mmmmmm! Que bo!! La carn toveta, gairebé no li cal ganivet i menjar a poc a poc perquè duri més, esperant allò de, algú vol repetir? És clar que sí i vull més pa, pa per sucar amb el suc fins a deixar el plat net com si no s'hi hagués menjat. Gust de casa, gust de terra, gust de vinya i de vi i desig de més. Caldrà esperar la propera vegada, un dia en què es torni a celebrar alguna cosa especial amb aire de festa i retrobament.

■ ■ ■

RECEPTES de CUINA amb

■ Isabel Mas Gil

SARSUELA DE PEIX

INGREDIENTS

Peixos

Rap, lluç, sèpia, calamars, escamarlans, gambes, musclos i cloïsses

Picada

2 o 3 carquinyolis , un grapat d'avellanes i Fetge del rap sofregit

Altres Per La Preparació

Oli, ceba, tomaca triturada, sal, pebre negre i farina

Preparació

1- Posem la sèpia a bullir amb aigua perquè quedi tova

2- Enfarinem una mica els peixos i els passem per la paella, volta i volta: rap, lluç, escamarlans i gambes

3- En un altre paella posem un raig d'oli i afegim els musclos i les cloïsses, amb una mica de sal i pebre, fins que s'obrin.

4- Finalment, agafem la cassola que composarà la sarsuela. Hi posem l'oli, i quan es calent hi tirem la ceba i els calamars que es sofregeixen, la tomaca triturada, i quan estigui sofregit hi tirem un raig de vi blanc. Quan s'evapori hi tirem la picada, que sofregirem, i un got d'aigua. Seguidament, hi anem incorporant els peixos per aquest ordre: Musclos, Cloïsses, sèpia (tallada a daus), rap, lluç, escamarlans i gambes.

Hem de tenir en compte que hem de posar els musclos i les cloïsses sota per tal de mantenir el peix blanc més sencer a dalt de la cassola.

Rectifiquem de sal si convé. Ho deixem bullir tot 10 minuts i ho retirem del foc.

BON PROFIT

■ ■ ■

PRESOS POLÍTICS I EXILIATS

■ F. Mariné

Contínuament hem de sentir a molts polítics i a molts mitjans de comunicació que repeteixen i repeteixen sense parar que a Espanya no hi ha presos polítics. Per tant, avui farem un passatemps dedicat als presos polítics, encara que només sigui per portar-los la contrària i per continuar dient la veritat!

En el dibuix hi ha les cares de tots i totes i al costat de cada nom que heu de trobar hi diu en quina presó o en quin país són i des de quan.

Com que a Espanya no hi ha presos polítics ni exiliats, ja ens disculpareu si aquests noms i aquestes cares no us sonen de res. •

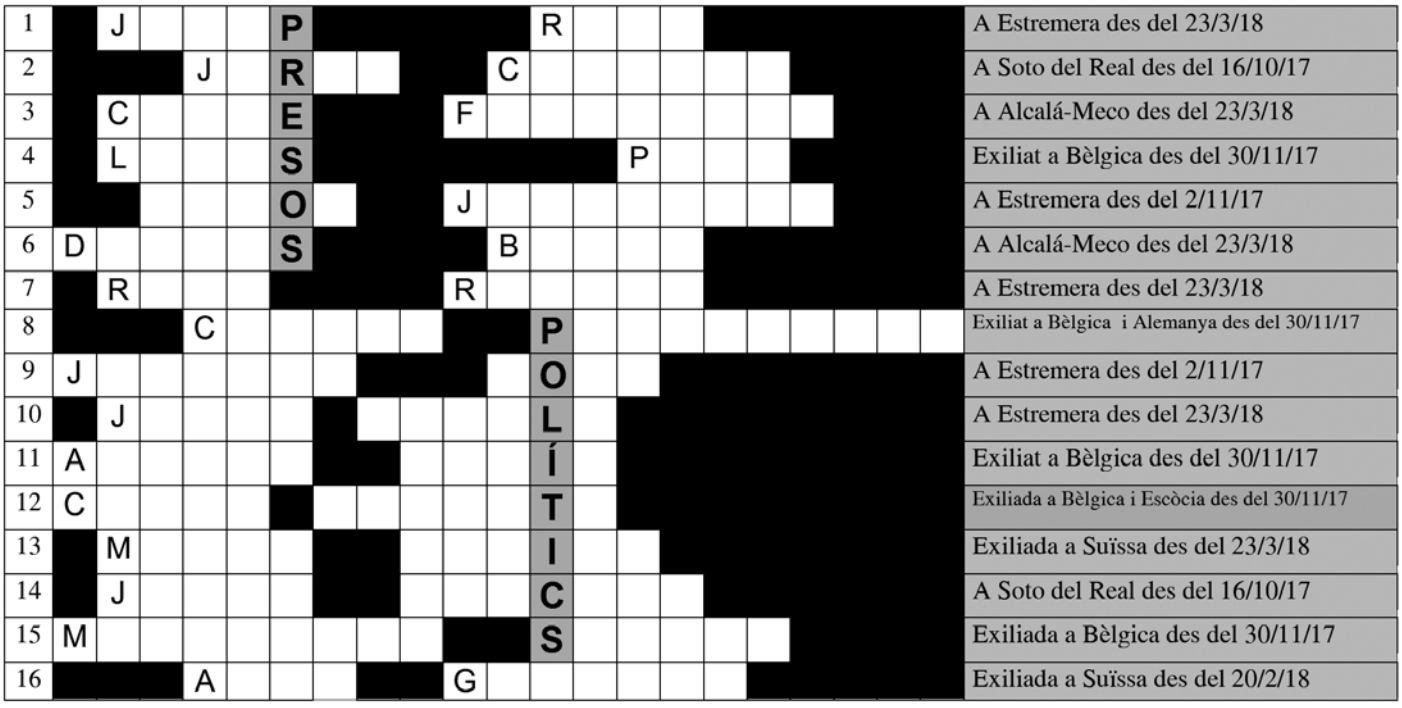

1	A Estremera des del 23/3/18
2	A Soto del Real des del 16/10/17
3	A Alcalá-Meco des del 23/3/18
4	Exiliat a Bèlgica des del 30/11/17
5	A Estremera des del 2/11/17
6	A Alcalá-Meco des del 23/3/18
7	A Estremera des del 23/3/18
8	Exiliat a Bèlgica i Alemanya des del 30/11/17
9	A Estremera des del 2/11/17
10	A Estremera des del 23/3/18
11	Exiliat a Bèlgica des del 30/11/17
12	Exiliada a Bèlgica i Escòcia des del 30/11/17
13	Exiliada a Suïssa des del 23/3/18
14	A Soto del Real des del 16/10/17
15	Exiliada a Bèlgica des del 30/11/17
16	Exiliada a Suïssa des del 20/2/18

Ara també imprimim en digital!!!
Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar
sbm composició&impressió
Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Les nostres herbes

Cap d'ase
(Lavandula stoechas-pedunculata)

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

LO PEDRÍS